

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကျော်သူ

အညတရသူရဲကောင်း

ကျင်း : ဖုံး : ဇီ : ထင်း : တိကျင်း : လှ

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

နန္ဒကျော်သူ

အညတရသုရဲကောင်း

(ပထမပိုင်း)

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅

လူစွမ်းကောင်း

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်တောင်စွယ်သို့ ငုတ်လျှိုး
ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ယံတွင် တိမ်းလှိုင်းများ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်လာသဖြင့် ဖုန်များတထောင်းထောင်း
ထလာသည်။

ဤနေရာသည် ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေ
သည်။

ရုတ်တရက်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများက ထွက်ပေါ်လာသည်။

တထောင်းထောင်းထနေသော ဖုန်မှုန့်များအတွင်းဝယ်
မြင်းသုံးစီးနှင့် ကုန်တင်မြင်းလည်းတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းသုံးစီးသည် ရှေ့မှလျင်မြန်စွာ ဒုန်းစိုင်းနှင်လာ၏။
နောက်မှ မြင်းလှည်းသည်လည်း လျင်မြန်စွာလိုက်ပါလာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူသည် ခမောက်ဆောင်းထားကာ ဖျင်အင်္ကျီအနီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းသုံးစီးပေါ်တွင် အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးဦးလိုက်ပါလာ၏။

သူတို့သုံးဦးသည် ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းကာ ကျောတွင် ဓားကိုယ်စီ လွယ်ပိုးထားလျက်ရှိလေသည်။

ကြည့်ရုံနှင့်ပင် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်းသိသာလှသည်။

မှန်ပေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ကျင်းအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် ကျင်းအာမခံဌာန၏လက်ထောက် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အား 'ဓားသုံးဖော်'ဟု သိုင်းလောကသားများက သိရှိထားလေသည်။

ဓားသုံးဖော်သည် အာမခံမြင်းလှည်းအား စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇

မကြာမီ...

သူတို့သည် လွင်ပြင်ကြီး၏ တစ်ဘက်စွန်းတွင်ရှိသော မြို့ဆင်ခြေဖုံးသို့ ရောက်လာသည်။

သူတို့သည် ဤမြို့ကလေးအား ဖြတ်ကျော်ပြီးသည်နှင့် ခရီးဆုံးတော့မည်ဖြစ်ရာ သွက်လက်နေကြပေတော့သည်။

အုတ်ဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသော မြို့တံခါးအနောက်ဘက်တွင် လူအချို့ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ထိုလူများမှာ စုစုပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်သည်။

အားလုံးပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင် ဓားကိုယ်စီချိတ်ဆွဲထားကြလေသည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ရည်များနှင့် သိုသိုသိပ်သိပ် လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

မှန်ပေသည်။

ထိုအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတို့သည် အာမခံမြင်းလှည်းအား လုယက်ရန် ချောင်းမြောင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မျက်နှာတွင် အမာရွတ်ရှိသူသည် မြို့အရှေ့ဘက်သို့မျှော်

❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြည့်နေသည်။

မကြာမီ...

မြင်းသုံးကောင်နှင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် သူ၏မြင်ကွင်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်
တောက်ပလာသည်။

သူက လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းကာ...

“သူတို့လာနေကြပြီ၊ မြို့အနောက်ဘက်က ထွက်တာနဲ့ လုပ်
ငန်းစဖို့ ပြင်ပေတော့”

အဖော်များအား သတိပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

အဝေးပစ်ကြိုးကွင်းများအား အသင့်ကိုင်ဆောင်ထား လိုက်
ကြ၏။

အနောက်ဘက်တံခါးမှ ထွက်သည်နှင့် လှုပ်ရှားရန် ပြင်
ဆင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့
လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉

လူငယ်တစ်ယောက်...။

အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အ
နောက်ဘက်တံခါးသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်လှမ်းလာသည်။

လူငယ်သည် အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

သူသည် လေညှင်းခံနေသည့်အလား အေးအေးလူလူ
လျှောက်လှမ်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို တွေ့မြင်သွားသော အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ
တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အဖော်များကိုလည်း လက်တို့လိုက်၏။

အားလုံးပင် အနောက်ဘက်တံခါးအား ဖြတ်ကျော်လာမည့်
လူငယ်အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ရုတ်တရက်...

အမာရွတ်နှင့်လူ၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ...

“အရေးထဲကွာ၊ အနှောင့်အယှက်က ဝင်လာပြီ”

မြင်းလှည်းကလည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ လူငယ်အား
မောင်းထုတ်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က အနီးသို့
ရောက်ရှိလာသော လူငယ်အား...

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟေ့...မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော်...

လူငယ်မှာ မသိဟန်ဖြင့် ဆက်၍လျှောက်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဟေ့ကောင်...မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အသံဝါကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

လူငယ်သည် ထိုလူများ၏ မေးခွန်းသံကို မကြားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်ကာ ဆက်၍လျှောက်လာသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူ စိတ်မရှည်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဖော်များအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြက...

“ဟေ့...အချိန်မရှိဘူး၊ ဟိုမှာ ရောက်လာတော့မယ်၊ တို့ကိစ္စ နှောင့်နှေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများက ကြိုးကွင်းများအား ပစ်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ လူငယ်အား တိုက် ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အချိန်မဖြုန်းလို၍ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁

သို့သော်...

သူတို့ အထင်သေးသောလူငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုက အံ့သြစရာ ကောင်းအောင် လျင်မြန်လှပေသည်။

လျှပ်တပြက် ကျရောက်လာသော ဓားချက်များကို ပွတ် ကာသိကာ ရှောင်တိမ်းရင်း လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားသူနှစ်ယောက် လူတခြားဓားတခြား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား သည်။

အမာရွတ်နှင့်လူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

လူငယ်သည် သူတို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူမှန်း လည်း နားလည်သွားသည်။

သူက ခါးမှဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ....

“ငါတို့ကို နှောင့်ယှက်ချင်တဲ့ကောင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကြိမ်းမောင်းရင်း လူငယ်အား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက် သည်။

အဖော်ဖြစ်သူကလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ဖြန် သည်။

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူငယ်၏မျက်နှာ ပျက်မသွားပါ။

မြေပေါ်ကျနေသောအားအား ခြေဖြင့်ကော်တင်ကာ ဖမ်း
ယူလိုက်၏။

ထို့နောက်...

တိုးဝင်လာသော ရန်သူနှစ်ယောက်ထံ ဓားကိုဝှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

ဝင်းလက်သော အလင်းရောင်တန်းများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“အား”

“အွန်”

ညည်းညူသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမာရွတ်နှင့် အဖော်ဖြစ်သူသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လဲ

ပြိုကျသွားသည်။

သူတို့၏ရင်ဘတ်တွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်စီရှိကာ သွေး
များစီးကျနေပေသည်။

လူငယ်သည် လဲကျနေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
များအား ရွံ့မုန်းဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ သွေးစွန်းနေသောဓား
အား ပစ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၃

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာအား နှိုက်ယူကာ အနက်
ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

ဓားသုံးဖော်သည် မြင်းလှည်းအားခြံရံကာ မြို့အနောက်
ဘက်တံခါးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ...

သေဆုံးနေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား
တွေ့ရ၍ အံ့သြသွားလေသည်။

ဓားသုံးဖော်အနက် အမှတ်သုံးက...

“သူတို့ဟာ အမှောင်ဂိုဏ်းက ဓားပြတွေပဲ၊ ဘယ်သူက
ဆုံးမလိုက်ပါလိမ့်”

ရုတ်တရက် အမှတ်နှစ်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“သူတို့ကိုယ်ပေါ်က ပစ္စည်းကို ကြည့်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးပင် သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူငယ်ပစ်ချသွားသော ပစ္စည်းအား တွေ့မြင်သွားကြ၏။

ယင်းပစ္စည်းမှာ...

သွေးစွန်းနေသော ကြေးပြားတစ်ပြားပင် ဖြစ်လေသည်။

ဓားသုံးဖော် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်

ကြသည်။

သူတို့သည် ထိုသွေးစွန်းနေသော ကြေးပြားအကြောင်း
ကောင်းစွာ သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အမှတ်တစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ဒီကောင်တွေ တို့ကို ဓားပြတိုက်ဖို့ ချောင်းနေတာဖြစ်ရ
မယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ လူစွမ်းကောင်း ဝမ်းကျူးစန်းနဲ့ တွေ့သွားကြ
တာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အမှတ်နှစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သွေးစွန်းကြေးပြားဟာ လူစွမ်းကောင်းဝမ်းကျူးစန်းရဲ့
မူပိုင်ပစ္စည်းပဲ”

အမှတ်သုံးက...

“သူက အမှောင်လောကသားတွေကို ဆုံးမပြီးတိုင်း သွေး
စွန်းနေတဲ့ ကြေးပြားချထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကသားတိုင်း
သိနေပါတယ်”

အမှတ်တစ်က...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅

“ဒီအတိုင်းဆို တို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ထပ်မတွေ့ရဘူး
လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ တို့မြန်မြန် ခရီးဆက်ကြမှဖြစ်မယ်”

သူ၏စကားအား မည်သူကမျှ မငြင်းပါချေ။

ထို့နောက် ဓားသုံးဖော်သည် မြင်းလှည်းအားခြံရံကာ
မြို့အနောက်ဘက်တံခါးမှ ဒုန်းစိုင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့
သည်။

❖ ❖ ❖

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရန်ငြိုး

အချိန်မှာ မှောင်မိုက်လာပြီ ဖြစ်သည်။
 ညသည် မှောင်မိုက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။
 ထိုအချိန်တွင် လူငယ်တစ်ယောက်သည် လူသူကင်းရှင်း
 သော လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရာ လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
 ထို့နောက်...
 အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး အိမ်တံခါးကို ခေါက်
 လိုက်သည်။
 “ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”
 သူ၏တံခါးခေါက်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်တံခါးပွင့်
 သွားသည်။
 အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလည်း ပေါ်ထွက်လာ
 လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၇

အဘိုးအိုက...
 “ဝမ်းကျူးစန်း...မင်း နောက်ကျလှချည်လား”
 ရေရွတ်ကာ သူ၏ကိုယ်ကို တစ်ဘက်သို့ စောင်းပေးလိုက်
 သည်။
 လူငယ်ကား အမှောင်ဂိုဏ်းသားလေးဦးအား ဆုံးမခဲ့သည့်
 ဝမ်းကျူးစန်းပင်ဖြစ်လေသည်။
 အဘိုးအိုကား ဝမ်းကျူးစန်း၏ဖခင် ‘ဝမ်းရှ’ ပင်ဖြစ်ပေသည်။
 ဝမ်းရှက အိမ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 ဝမ်းရှသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။
 ဝမ်းကျူးစန်းသည် မိလင်းဖိုအနီးတွင် ထိုင်လိုက်၏။
 သူ၏လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာသည်။
 ဝမ်းရှသည် ထမင်းစားပွဲအား သူ၏ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်
 သည်။
 ဝမ်းကျူးစန်းက အထုပ်အား ပန်းကန်လွှတ်တစ်ခုထဲဖြည့်ချ
 ကာ...
 “ဖေဖေစားဖို့ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်လာတယ်၊
 စားလိုက်ပါဦး”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဝမ်းရှ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ငါလည်း ညစာစားဖို့ မင်းကိုစောင့်နေတာ ဘာဖြစ်လို့

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နောက်ကျတာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်း ပခုံးတွန့်ကာ...

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် ဝမ်ရှ သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းညိတ်ဖြလိုက်သည်။

သူသည် အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို အမှောင်လောကသား

များအား ဆုံးမနေသူဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့်...

အမှောင်ဂိုဏ်းအား အဓိကထား ဆုံးမနေကြောင်း ဖခင်

ဖြစ်သူက ကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် မဟန့်တားသည့်အပြင် သူ့ကို အားပေး

အားမြှောက်ပြုခဲ့သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် အလွန်ပင် ရွံ့မုန်း
တတ်လေသည်။

ဤသည်မှာ သူနှင့် အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ်အကြား တည်ရှိ
သော အမှန်းတရားကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဖခင်၏ရှေ့သို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်
ချပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၉

သားအဖနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ညစာကို စား
သောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ညစာ စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းကာ သူ၏အိပ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

သူသည် ခပ်စောစော အနားယူချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ရှသည် မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ဆေးတံသောက်လျက် ကျန်
ခဲ့သည်။

သူသည် စကားနည်းသူဖြစ်၍ သူတစ်ယောက်တည်း မီး
လင်းဖိုအနီးတွင် ရှိနေသည်ကို ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ သူ၏ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ရှေ့
ဖြစ်နောက်ကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိသည်။

သူ ငယ်စဉ်ကပင် သူ၏မိခင်ကြီးမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သူ့အား ငယ်စဉ်ကပင် ပြုစုပျိုးထောင်လာ
ခဲ့သည်။

သူ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင် တိဗက်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး
ထံ သိုင်းပညာသင်ကြားရန် ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစဉ်အချိန်က မြောက်ပိုင်းနယ်တွင် အမှောင်လက်ဝါး ဟူ
စွမ်းကို ကြီးစိုးနေသော အချိန် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းရှသည် မြောက်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားခဲ့သော အဖြူရောင်
သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဟူစွမ်းကို ထကြွသောင်းကျန်းလာသောအခါ ဝမ်းရှ မနေ
နိုင်တော့ချေ။

အများအကျိုးအတွက် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမိကြတော့သည်။

သူတို့၏ရင်ဆိုင်ပွဲတွင် ဝမ်းရှ အသာစီးရခဲ့သည်။

သို့သော်...

ဟူစွမ်းကိုက အကောက်ကြံ၍ ဝမ်းရှတစ်ယောက် ရှုံးနိမ့်ကာ
ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဝမ်းရှ မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း ဟူစွမ်းကိုမှာ ဩဇာကြီး
မားလာခဲ့လေသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အမှုမထားတော့ပေ။

တစ်နှစ်အတွင်း အင်အားစုစည်းကာ အမှောင်ဂိုဏ်းအား
ထူထောင်ခဲ့သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသည် သုံးနှစ်အတွင်း အင်အားကောင်းလာခဲ့
သည်။

နေရာအနှံ့တွင် ဂိုဏ်းဝင်များ ထားရှိလာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၂၁

ဟူစွမ်းကို လက်အောက်တွင် အဓိက ဂိုဏ်းခွဲမှူး လေးဦး
ရှိလေသည်။

ဂိုဏ်းခွဲမှူး လေးယောက်မှာ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ကြီးစိုးနေကြသည်။

အရပ်သူအရပ်သားများမှာ အမှောင်ဂိုဏ်းသားများကို
အလွန်ပင် ကြောက်နေကြရသည်။

ဤသည်ကို ဝမ်းကျူးစန်း မကျေနပ်ခဲ့ချေ။

သူသည် သိုင်းပညာပြည့်စုံသောအခါ ပြည်မသို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူအား ရှာဖွေကာ အမှောင်ဂိုဏ်းသားများသာ
မက ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသားများကိုပါ အမှည့်ခြွေ ခြွေခဲ့သည်။

သုံးနှစ်အတွင်း လူစွမ်းကောင်းဝမ်းကျူးစန်းဟူသော အမည်
ပိုင်ဆိုင်ကာ ကျော်ကြားခဲ့သည်။

မကြာမီ ဖခင်အား ပြန်တွေ့ကာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ဖခင်သည် ဟူစွမ်းကိုကြောင့် သိုင်းအားတစ်ဝက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရသော ဝမ်းကျူးစန်း
သည် အမှောင်ဂိုဏ်းအပေါ် နာကျည်းခဲ့သည်။

သူသည် ရောက်လေရာအရပ်တွင် အမှောင်ဂိုဏ်းသားများ
အား ဆုံးမသတ်သင်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ နောက်ကွယ်တွင် ကြိုးကိုင်ခြယ်
လှယ်နေသော ဟူစွမ်းကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ထွက်ရှိလာရေးနှင့် ဟူ
စွမ်းကို အင်အားကို ချည့်နှံအောင် ပြုလုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့
သည်။

ယနေ့တွင်လည်း သူက အမှောင်ဂိုဏ်းသားလေးယောက်
အား သတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်းမှ မျက်ခွံများ
လေးလံကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၂၃

နံနက်စောစော...

ဝမ်ရှသည် စောစောထ၍ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် မြို့ပြင်ဘုံကျောင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ လူ
တစ်စု၏ ဝိုင်းရံခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသားများပင် ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကိုသည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော ဝမ်ရှ
သည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လည်ဒုက္ခပေးနိုင်သည်ဟု
ယူဆထား၏။

ထို့ကြောင့်...

အမှောင်ဂိုဏ်း ဖွဲ့စည်းပြီး နောက်ပိုင်း ဝမ်ရှ၏သတင်းအား
အမြဲတစေ စုံစမ်းမှု ပြုခဲ့သည်။

တပည့်များကိုလည်း စုံစမ်းရှာဖွေခိုင်းခဲ့သည်။

ဝမ်ရှ အပုန်းကောင်းနေ၍ ခြေရာခံ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ယနေ့တွင်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝမ်ရှသည် အမှောင်ဂိုဏ်း
သားများနှင့် ပက်ပင်းတိုးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ရှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

အမှောင်ဂိုဏ်းသားများသည် ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိပေ
သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသား ခေါင်းဆောင်သည် ဝမ်ရှအား မှတ်မိ
သွားသည်။

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အကြောင်းမှာ...

ဟူစွမ်းကျီ၏ဧည့်ခန်းတွင် ရန်သူဖြစ်သော ဝမ်ရှု၏ပုံတူ
ပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲကာ ဂိုဏ်းဝင်များ မြင်သာအောင် အမြဲတစေ
ပြသဆုံးမခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ချွက်ချင်းပင် အကြောင်းကြားရန်
လူတစ်ယောက် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့လူစုသည် ဝမ်ရှု ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့လိုက်
ကြသည်။

ဝမ်ရှုမှာ အခြေအနေကို သုံးသပ်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ဦးစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ အမှောင်ဂိုဏ်းသားများက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာ
ကြသည်။

မြို့ပြင်ဘုံကျောင်းရှေ့၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွား
လာခဲ့တော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၂၅

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲ
ကျသွား၏။

နောက်ဆုံး...

ခေါင်းဆောင် အပါအဝင် သုံးယောက်သာ ကျန်တော့၏။

ဝမ်ရှု၏ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာသုံးလေးချက်ထက်
မနည်း ရှိနေ၏။

သိုင်းစွမ်းကျဆင်း၍ လျော့တွက်မိသော အမှောင်ဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင်မှာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဝမ်ရှုသည် သိုင်းစွမ်းတစ်ဝက် ဆုံးရှုံးသော်လည်း ကြောက်
စရာကောင်းနေဆဲပင် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းဆောင် အံ့ကိုကြိုဟ်ကာ...

“သူ့ကို လုံးဝအလွတ်မပေးနဲ့၊ မကြာခင် ဂိုဏ်းချုပ် ရောက်
လာလိမ့်မယ်”

အော်ပြောကာ ဝမ်ရှုအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဖော်များကလည်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်ရှု အံ့ကြိုဟ်ကာ...

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လူယုတ်မာ နောက်လိုက်ရွေးတွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကြူးဝါးရင်း တရကြမ်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မကြာမီ...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသော အသံအချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ချေ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာလည်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ် သွားရလေသည်။

ဝမ်းရှက...

“မင်း မသေချင်ရင် ဒီက ထွက်သွားပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေ သည်။

ထိုစဉ်...

“ဝမ်းရှ၊ မင်းက သိပ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ် လား”

စူးရှစွာ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းရှ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၂၇

ထိုအသံအား သူကောင်းစွာ သိထား၏။

အသံရှင်သည် အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ဟူစွမ်းကို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူတစ်စု လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူစုအား အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ ခြုံလွှမ်းထားသူတစ်ဦးက ဦးဆောင်လာ၏။

ထိုလူကို မြင်လျှင်...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂရုပြုပါတယ်”

ဝမ်းရှအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ခေါင်းဆောင်က ကဗျာကယာ ဦးညွတ်အရံအသေ ပြုလိုက်၏။

ထိုလူကား အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ဟူစွမ်းကိုပင် ဖြစ်၏။

ဟူစွမ်းကိုက ဝမ်းရှအား စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

အတော်ကလေးကြာမှ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဝမ်းရှ၊ မင်း ဘယ်လိုပုန်းပုန်း နောက် ဆုံးတော့ ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

သူ၏ရယ်မောသံမှာ နားကြားပြင်းကပ်စရာ ကောင်းလှ၏။

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းရ တစ်ချက်မဲ့က...

“လူယုတ်မာ၊ မင်းကို ကြောက်နေတယ် ထင်ရင် မှားသွားမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းသေရမယ်၊ ငါက အလွတ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟူစွမ်းကျီသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝမ်းရအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်းရကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူတို့ တိုက်ခိုက်ပြီး သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာလျှင် ဟူစွမ်းကျီ အသာစီးရလာ၏။

သူက အသာစီးရလာသည်နှင့်...

“ယား”

ညာသံပေးကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

အမှောင်လက်ဝါးသိုင်းကွက် ထုတ်ဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းရ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နောက်ဆုတ်ကာ ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့တိုင် သူ၏ပန်းစွန်းအား ထိမှန်သွားသည်။

“ဝုန်း”

ဝမ်းရ၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၂၉

ထိုစဉ်...

ဟူစွမ်းကျီက လွှားခနဲ ခုန်လွှားရောက်ရှိလာပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလာပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဝမ်းရ လုံးဝ မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

ဟူစွမ်းကျီ၏လက်ဝါးသည် သူ၏ရင်ဘတ်အား ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချမိလေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဝမ်းရ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့ချေ။

ဟူစွမ်းကျီ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ ဝမ်းရ၊ အခုတော့ မင်း ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေပြီ မဟုတ်လား”

သူက အားရပါးရရေရွတ်ကာ အဖွဲ့သားများအား ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းကျူးစန်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။
 သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ဖခင်၏အလောင်းအား တင်းကြပ်
 စွာ ပွေ့ဖက်ထားလေသည်။
 ဖခင်အား လိုက်ရှာရင်းမှ အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ်၏ တိုက်ခိုက်
 ခြင်းခံခဲ့ရကြောင်း တွေ့မြင်သူအချို့က ပြောကြားခဲ့သည်။
 သူ ရောက်လာသောအခါ ဖခင်မှာ သေဆုံးနေချေပြီ။
 ဝမ်းကျူးစန်း အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
 “တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဟူစွမ်းကျီရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အမှောင်
 ဂိုဏ်းကို ကျုပ် တစ်စစ် ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”
 ဟု ကြီးဝါးလိုက်သည်။
 ဖခင်အလောင်းအား ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကာ
 ထွက်ခွာသွားသည်။
 ထိုအချိန်မှစ၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် ဝမ်းကျူး
 စန်းအား မတွေ့မမြင်ရတော့ပါချေ။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၃၁

ကျားနာ

တစ်လ...။
 တစ်လဟူသော အချိန် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 တစ်နေ့သော လမိုက်ညတွင် ဖြစ်သည်။
 သန်းယွီ...။
 အမှောင်ဂိုဏ်း၏ အရေးပါသော အနောက်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး
 ကြီးဖြစ်သည်။
 သန်းယွီသည် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွင့်ထားသော လောင်းကစား
 ဝိုင်းတစ်ခု၏ စာရင်းကို ပေသီးခုံနှင့် တဂျောက်ဂျောက် တွက်နေ
 သည်။
 သန်းယွီသည် အပေါင်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။
 ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် အတော်အတန် ကြီးပွားနေသူလည်း ဖြစ်
 သည်။

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရုတ်တရက် လေတစ်ချက် ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။

မီးအိမ်မှာ ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်။

သန်းယို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“တောက် အရေးထဲကွာ”

နှုတ်မှ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ရင်း မီးအိမ်အား

ပြန်လည်ထွန်းညှိလိုက်၏။

အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ရုတ်တရက် သန်းယို့၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

အကြောင်းမှာ...

အခန်းထဲဝယ် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်

ကြောင့်ပင်။

ထိုလူ ရောက်ရှိနေကြောင်း မသိလိုက်၍ ထိုလူ၏သိုင်း

ပညာ ထက်မြက်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိကာ ရင်ထိတ်သွားမိလေသည်။

သန်းယို့က...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ၏လေသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ခါနေသည်။

အခန်းတွင်း ရောက်ရှိနေသူက...

“ကျုပ်က ဝမ်ကျူးစန်းပါ”

ဟု အေးတိအေးစက် ဖြေလိုက်၏။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၃၃

“ဟင်”

သန်းယို့ ကျွမ်းမည်နိုင်အောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

အခန်းတွင်း ရောက်ရှိနေသူကား ‘ဝမ်ကျူးစန်း’ပင် ဖြစ်၏။

ဖခင် သေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း အမှောင်ဂိုဏ်း၏လှုပ်ရှားမှု၊

အဆက်အသွယ်၊ ဌာနခွဲ အားလုံးကို စုံစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။

သူ့တွင် အချက်အလက် အပြည့်အစုံ ရရှိသောအခါမှ ထွက်

၍ လှုပ်ရှားလာခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်...

ဝမ်ကျူးစန်း၏ပစ်မှတ်ကား ဟူစွမ်းကျွမ်း၏အားထားရသော

ဂိုဏ်းခွဲမှူးလေးယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပထမဦးဆုံး အနေနှင့် သန်းယို့ထံ ဦးတည်လာ

ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သန်းယို့က မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်း...မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“မေးနေစရာ လိုသေးလား၊ ခင်ဗျားကို ငရဲမင်းဆီ ပို့ပေး

မလို့”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝါးတစ်ဖက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

သန်းယို့ ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူကာ ကပျာကယာ ခုခံပေးလိုက်

လေသည်။

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဖြောင်း”

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ခုံမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ
ဖြစ်သွားသည်။

သန်းယိုလည်း နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။

သန်းယို ကပ္ပာကယာ ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရှောင်ကာ သန်းယို၏
ဓားကိုင်လက်အား ဖမ်းလိမ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားကို လှယူကာ သန်းယို၏ဝမ်းမိုက်
ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“အင့်”

မသဲမကွဲ ညည်းညူသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သန်းယို
၏ခန္ဓာကိုယ် ပျော့ခွေကျသွားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်
လုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သွေးစွန်းသော ကြေးပြားပစ်ချကာ ပြတင်း
ပေါက်မှတစ်ဆင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၃၅

ထိုးနှက်ချက်

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

အလွန်သာယာသော မနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်၌ ဂိုဏ်းသားများ အလုပ်ရှုပ်နေ
ကြ၏။

ကျယ်ဝန်းသော ကွင်းပြင်အတွင်းတွင် ရောင်စုံအလံများ
စိုက်ထူထားသည်။

တူရိယာသံများလည်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေလျက် ရှိ
သည်။

မကြာမီ မောင်းထုသံနှင့်အတူ အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ဟူစွမ်း
ကျိ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် ကွင်းလယ်သို့ လျှောက်လာပြီး စင်ပေါ်တွင် အ
သင့်ချထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

ဂိုဏ်းခွဲမှူးများသည် အမှောင်ဂိုဏ်းသားများအား ခေါ်ဆောင်ကာ ကွင်းထဲသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ယနေ့သည် အမှောင်ဂိုဏ်း၏ နှစ်ပတ်လည် ကျင်းပသော နေ့ကြီးဖြစ်သည်။

ထို့နေ့ ရောက်တိုင်းပင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အစီရင်ခံကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျီက လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် တူရိယာသံများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ဟူစွမ်းကျီက အသံဝါကြီးဖြင့်...

“ကဲ ဂိုဏ်းခွဲမှူးများ အစီရင်ခံနိုင်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အရှေ့ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲ

မှူးရှိမာ ရောက်ရှိလာပြီး...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါဝပြုပါတယ်”

ဟု ပြောကာ အစီရင်ခံလိုက်၏။

“လုပ်ငန်းသုံးခုမှာ နှစ်ခုအောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ဓားသုံးဖော် သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တိုက်ဖို့ အခွင့်အရေးရပေမယ့် ဝမ်းကျူးစန်း ဝင်ရှုပ်လို့ ပျက်သွားခဲ့ရပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ တခြား အခြေအနေတွေ တော့ အားလုံး ကောင်းပါတယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၃၇

ရှိမာသည် ပြောရင်း သွေးစွန်းသော ကြေးပြားအား ဟူစွမ်းကျီ၏လက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

ဟူစွမ်းကျီက ကြေးပြားကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကြေးပြားမှာ လက်နက်ပုန်း အသုံးပြုနိုင်ရန် အနားများအား သွေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဟူစွမ်းကျီ သက်ပြင်းချကာ...

“ဒီကိစ္စ နောက်မှရှင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိမာက အရှိအသေပေးရင်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး မုယ့်အိ ရောက်ရှိဂါရဝပြုလာသည်။

မုယ့်အိသည် လှပနုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဟူစွမ်းကျီက မိဘမဲ့ဂေဟာမှ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သော မွေးစားသမီး ဖြစ်သည်။

မုယ့်အိသည် မာယာများက သိုင်းပညာတော်၏။

သူမထံတွင် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သော လက်ထောက်အများအပြားရှိသည်။

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အားလုံးသည် မိန်းကလေးများ ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းခွဲမှူးလေးယောက်အနက် မိန်းကလေး ဖြစ်သော မုယုအိအား မည်သူမျှ အထင်မသေးရဲချေ။

မုယုအိ ပိုင်ဆိုင်သော လောင်းကစားဂေဟာသည် အမှောင်ဂိုဏ်း၏ ဘဏ္ဍာငွေကို ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ပြဿနာဟူ၍လည်း ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးချေ။
ထို့ကြောင့်...

ဟူစွမ်းကျိက ယုံကြည်အားကိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မုယုအိက အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ခဲ့ဘူး။ ကစားပိုင်းလဲ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။ မနှစ်ကထက် အမြတ်ငွေ ပိုများတယ်”

မုယုအိ၏စကားကို ကြားလျှင် ဟူစွမ်းကျိ ကျေနပ်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဆက်ကြိုးစားပါ”

မုယုအိ ဦးညွှတ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

မြောက်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး ဝူးထိန် လှမ်းထွက်လာပြီး...

“မြောက်ပိုင်းမှာလဲ အခြေအနေအားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိပါတယ်”

တင်ပြကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ယခု...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၃၉

အနောက်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူးသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

သန်းယိုအား မတွေ့ရ၍ ဟူစွမ်းကျိ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သန်းယို ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

ထိုလူကား သန်းယို၏လူယုံတော် လုကောက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

လုကောက်၏မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေပါသည်။

ဟူစွမ်းကျိက...

“သန်းယို ဘာကြောင့် မလာတာလဲ”

ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

လုကောက်က ကပျာကယာ ဖြေကြားလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး မလာနိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟူစွမ်းကျိ မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လုကောက်က...

“မနွေညက လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်၊ ဘုရားခံကို မမိပေမယ့် သဲလွန်စကိုတော့ ရခဲ့ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဝမ်းကျူးစန်းရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူက ပြောရင်း သန်းယို၏အလောင်းဘေးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော သွေးစွန်းသော ကြေးပြားအား ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဟူစွမ်းကို ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“တောက် ဒီကောင် တို့ကို တယ်ဒုက္ခပေးနေတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ ရအောင် ဖော်ထုတ်ကြ”

လုကောက်က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုတင်ပြချင်ပါတယ်”

ဟူစွမ်းကိုက...

“ဘာလဲ”

လုကောက်က...

“အထောက်တော်တစ်မျိုးရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ ဝမ်ကျူးစန်းဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်ရှရဲ့သားလို့ သိရပါတယ်”

“ဘာ”

ဟူစွမ်းကို၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

ထိုင်ရာမှလည်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

လုကောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားမိသည်။

ဟူစွမ်းကိုက...

“လက်စသတ်တော့ ဝမ်ကျူးစန်းဆိုတာ ဝမ်ရှရဲ့သားကိုး၊ ဝမ်ရှ...ဝမ်ရှ၊ မင်းဟာ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ မျိုးဆက်ချန်ပစ်ခဲ့တာကိုး၊ တွေ့မယ်၊ မင်းရဲ့မျိုးဆက်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖြတ်ပစ်မယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၄၁

တစ်ကိုယ်တည်း ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ...

“အားလုံး နားထောင် ဝမ်ရှရဲ့သားဟာ ငါတို့ကို လက်တုန့် ပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ၊ အားလုံး သတိဝီရိယထားကြ၊ ဝမ်ကျူးစန်းကို တွေ့တဲ့နေရာ သတ်ပစ်”

ဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဂိုဏ်းခွဲမှူးများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လွှဲလင်မြို့...။

နတ်မိမယ်လောင်းကစားဂေဟာ...။

အမှောင်ဝိုင်းမှ တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး မုယုံအိကိုယ်တိုင်
ဦးစီးဖွင့်လှစ်ထားသော လောင်းကစားဂေဟာ ဖြစ်သည်။

မီးထွန်းချိန် ရောက်လာသည်နှင့် လောင်းကစားဂေဟာ
အတွင်း လူများ စည်ကားလာလေသည်။

လောင်းကစားဝိုင်းရှိ ဧည့်ကြိုမယ်များကလည်း အံ့စာတုံး
များကို လှည့်ကစားရင်း မြူဆွယ်နေ၏။

လောင်းကစားမည့်သူများ တဖြည်းဖြည်း များပြားကာ
စည်ကားသိုက်မြိုက်လာ၏။

ထိုအချိန် လူတစ်ယောက်သည် လောင်းကစားဂေဟာ
အတွင်း အေးအေးလူလူ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုလူကား ဝမ်ကျူးစန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် မုယုံအိ၏ အခြေအနေကို လာရောက်
လေ့လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧည့်ကြိုမယ်တစ်ဦးက သူ့အား လောင်းကစားမည့်သူဟု
ထင်မှတ်ကာ ဖိတ်ခေါ်လာ၏။

“အစ်ကိုလေး လောင်းကစားမယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်ကစား
နည်းမျိုး လောင်းမလဲ”

“အံ့စာ”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၄၃

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

သူမက ပြောရင်း အံ့စာဝိုင်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
၏။

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း လိုက်သွားကာ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်
သည် ဝင်းထဲသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်လာသည်။

ထိုလူ၏ပါးစပ်တွင် ငွေရိုးတပ်ထားသော ဆေးတံဖြင့် ဖွာ
ရှိုက်နေလျက် ရှိသည်။

ထိုလူကား သာမန်လူ မဟုတ်ပါ။

နန်းတွင်းမှ စေလွှတ်ထားသော အာဏာသားမှူးကြီး လူ
ပေးရှောင် ဖြစ်သည်။

လူပေးရှောင်သည် ဒုစရိုက်မှုများ ချေမှုန်းရန် ကွင်းဆင်းလေ့
လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူပေးရှောင်သည် ကစားဝိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ငွေလွှဲ
လက်မှတ်တစ်ထပ် ထုတ်ယူကာ ချထိုးလိုက်၏။

သူ၏ငွေပမာဏမှာ များလွန်းလှပေသည်။

သူ၏ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် ဧည့်ကြိုမိန်းကလေး

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားလေသည်။

လုဖေးရှောင်သည် ထူးခြားသူ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဆင်ခြင်
လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချက်ချင်းပင် သီးသန့်ခန်းသို့ဝင်ပြီး မယုံအိအား ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

“အပြင်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူ့ကို ကြည့်
ရတာ ထူးခြားတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရန်သူ ဝမ်းကျူးစန်းများ ဖြစ်နေမလား
မသိဘူး”

မယုံအိ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ အကြောင်း
ထူးရင် ငါ့ဆီလာပြီး သတင်းပို့”

မိန်းကလေးသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၄၅

အံ့စာဝိုင်းမှာ ပို၍ စည်ကားလာနေပြီ ဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ထိုးသားများ၏ လောင်းကြေးငွေများက
စုပုံလျက် ရှိသည်။

ဒိုင်လုပ်သူ အမျိုးသမီးက အဖုံးဖုံးထားသော ပန်းကန်ကို
လှုပ်ခါလျက် ရှိသည်။

ထို့နောက်...

အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

“အို”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ထူးလှချည်လား”

ထူးဆန်းသည်မှာ ပန်းကန်ထဲတွင် အံ့စာတုံး မရှိတော့ပါ။

အံ့စာတုံးအစား ဝမ်းကျူးစန်း အသုံးပြုလေ့ရှိသော သွေးစွန်း
ကြေးပြားတစ်ခုသာ ရှိနေ၏။

လူများမှာလည်း ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ထိုအချိန် မယုံအိက အခန်းတွင်းမှ လျှောက်၍ ထွက်လာ
သည်။

အခြေအနေ ထူးခြားကြောင်း သတိထားမိလျှင် ဣန္ဒြေ
မပျက် ပွဲကိုထိန်းလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ကိစ္စ ရှိလို့ လောင်းကစား ရပ်နားပါ့မယ်၊ စိတ်မရှိပါ
နဲ့ရှင်”

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူမက တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လောင်းကစားသူများသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်သွားကြလေသည်။

သို့သော်...

လူသန်ကြီးတစ်ယောက်က မကျေမနပ်ဖြင့် ထ၍ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီနေ့ အရမ်းရှုံးတယ်၊ အရင်း ပြန်မရဘဲ ပွဲသိမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဟုတ်တယ်”

လောင်းကစားသူ အချို့က ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မုယုံအိက မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်ရာ မိန်းကလေး ခြောက်ယောက် ရှေ့တိုးကာ လူသန်ကြီးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

လူသန်ကြီးကလည်း အလျော့မပေးပါ။

လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်း၍ ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူက မိန်းကလေး ခြောက်ယောက်အား မနိုင်ပါ။

ချက်ချင်းပင် ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

အာဏာသားမှူး လုဖေးရှောင်သည် လူများအားကိုးဖြင့် အနိုင်ကျင့်သည့် ကိစ္စကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်သဖြင့် မခံမရပ်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၄၇

နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မိန်းကလေးများအား ဝင်ရောက်၍ တိုက်ခိုက်တော့သည်။

လောင်းကစားဝိုင်းမှ လူများ ထွက်ပြေးသွားကြတော့၏။

မိန်းကလေးများကလည်း အားကျမခံ လုဖေးရှောင်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

သူမတို့ လုဖေးရှောင်အား မနိုင်ပါ။

လုဖေးရှောင်၏သိုင်းပညာသည် သူတို့ထက် မြင့်မားလှသည် မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ မိန်းကလေးများ နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ဤသည်ကို ဝမ်ကျူးစန်းက အေးအေးလူလူပင် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မုယုံအိသည် လုဖေးရှောင်မှာ ဝမ်ကျူးစန်း ဖြစ်ရမည်ဟု အထင်မှားသွားလေသည်။

လူသန်ကြီးသည် လုဖေးရှောင်၏တပည့်ဟုလည်း ထင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

လတ်တလော အလျော့ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မုယုံအိက...

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့ ကျွန်မကပဲ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

သူမက လူသန်ကြီးအား ကြည့်ကာ...

“ရှင် ဘယ်လောက် ရုံးခဲသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူသန်ကြီးက...

“အားလုံး ငွေနှစ်သောင်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မုယ့်အိက လက်ထောက်အား ချက်ချင်းပင် ငွေနှစ်သောင်း ယူခိုင်းကာ လူသန်ကြီးအား ပေးလိုက်သည်။

လူသန်ကြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ငွေနှစ်သောင်း ယူပြီး လောင်းကစားဂေဟာထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၄၉

လောင်းကစားပိုင်း၌ မုယ့်အိတို့လူစုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မုယ့်အိသည် တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးတောစဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ ထိုစဉ် သူမ၏လက်ထောက်က...

“ကျွန်မတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လူဟာ ဝမ်ကျူးစန်းများ ဖြစ် နေမလား”

မုယ့်အိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝမ်ကျူးစန်းဆိုရင် ဒီလို သွေးတိုးစမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပဲ၊ သူဟာ တခြားသိုင်းသမားတစ် ဦးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့အထင် ပြောရရင် ဝမ်ကျူးစန်း မကြာခင် ငါတို့ကို လာရင်ဆိုလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံးသတိထားကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

သူမက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုလူသန်ကြီးက ကြားက အခွင့်အရေးယူသွားတာ၊ မနက်ဖြန် လောင်းကစားဂေဟာလာရင် သူ့ကို ဆုံးမပြီး ငွေတွေ ပြန်ယူထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးများ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မုယ့်အိ သီးသန့်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွား လေတော့သည်။

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဒုတိယမြောက် ညနေခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။
လူသန်ကြီးသည် အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လောင်း
ကစားဂေဟာရှေ့ ရောက်လာ၏။
သူက အပြင်မှနေ၍...
“မနေ့က ရုံးတဲ့ငွေက နှစ်သောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါးသောင်း၊
နောက်ထပ် သုံးသောင်းပေးဦး”
လူသန်ကြီးက အချောင်ရမည်လောဟု မှင်သေသေဖြင့်
အော်တောင်းလိုက်၏။
အမှန်မှာ မနေ့က သူ၏ရုံးငွေမှာ တစ်သောင်းပင် မပြည့်
ပါ။
ယခုလည်း ရမည်လောဟု တောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။
မုယုံအိသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။
သူမသည် လူသန်ကြီးအား ပြုံး၍...
“သုံးသောင်း ထပ်ပေးရမယ်ဆိုလဲ ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မတို့က အကတစ်မျိုးနဲ့ အရင် ဧည့်ခံပါရစေ”
ပြောယင်း လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။
ဤတွင်...
ငွေရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်း
ကလေးခြောက်ယောက် အပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅၁

သူမတို့ လက်ထဲတွင် ရောင်စုံငှက်မွေးဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သော ခေါက်ယပ်တောင် နှစ်ချောင်းစီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။
မိန်းကလေးခြောက်ယောက်သည် ယပ်တောင်များ လှုပ်
ယမ်းလျက် ယိမ်းနဲ့ ကပြနေကြ၏။
လူသန်ကြီးနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်သည် သဘောကျစွာဖြင့်
တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်မောနေကြ၏။
မုယုံအိက အပြုံးမပျက်ဘဲ ရှိနေ၏။
သူမ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ လူသတ်လိုသော အရိပ်အယောင်များ
ယှက်သမ်းနေသည်ကို လူသန်ကြီးတို့ မသိကြပါချေ။
ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် သူငယ်လေးတစ်ယောက်တို့
သည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသည်။
သူတို့သည် ချုံကွယ်နောက်တွင် ပုန်းအောင်းကာ အခြေ
အနေ စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းပင်။
သူငယ်လေး၏အမည်မှာ ‘ရှောင်ရီ’ ဖြစ်သည်။
ရှောင်ရီသည် လေလွင့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဝမ်းကျူးစန်းက သနားသည့်အပြင် သူ့ထံတွင်လည်း အ
ဖော်မရှိသောကြောင့် သူက ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားခြင်း ဖြစ်
သည်။
မုယုံအိ အခြေအနေအား လာရောက်စောင့်ကြည့်သောအခါ
ရှောင်ရီကိုလည်း ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယပ်တောင်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော မိန်းကလေးခြောက်ဦး
သည် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေနေစဉ်မှာပင် မုယ့်အိက
မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

မိန်းကလေးခြောက်ယောက်သည် ခေါက်ယပ်တောင်တွင်
တပ်ဆင်ထားသော ခလုတ်လေးများကို နှိပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ခေါက်ယပ်တောင်အတွင်း သိုဝှက်ထားသော
အဆိပ်အုပ်များ လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

လူသန်ကြီးနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်သည် လက်နက်ပုန်းများ
ထိကာ အသံပင် မထွက်နိုင်ကြဘဲ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

မုယ့်အိ တစ်ချက်ရယ်မောကာ...

“မုယ့်အိကို ရေမြှေထင်နေရင် မှားသွားမယ်”

သူမက ပြောရင်း ဂေဟာထဲ ဝင်ရောက်သွားသည်။

မိန်းကလေးခြောက်ယောက်လည်း လိုက်ပါသွားကြလေ
တော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅၃

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မိန်းကလေးခြောက်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်လက်နက်ပုန်းကို
သူက မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

“အင်း အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းပါ
လား”

ရေရွတ်ကာ ရှောင်ရိအား ခေါ်ဆောင်ကာ တိတ်တဆိတ်
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။
တစ်နေရာ အရောက်တွင် လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာ
သည်ကို တွေ့ရ၍ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူကား အာဇာနည်မှူး လုဖေးရှောင်ပင် ဖြစ်သည်။

လုဖေးရှောင်က သွေးစွန်းနေသော ကြေးပြားလေးကို ထုတ်
ယူပြီး ဝမ်ကျူးစန်းအား လှမ်းပေးကာ...

“ဒါ မင်းရဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်လား၊ ပြန်ယူထားပါ၊ ကျုပ်က
လောင်းကစားပိုင်းထဲမှာ ဒီပစ္စည်းကို သုံးခဲ့တယ်၊ သူတို့က ဝမ်ကျူး
စန်း ရောက်လာတယ်ထင်ပြီး အတော်ကို တုန်လှုပ်သွားကြတယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ဤသည်ကို ဝမ်ကျူးစန်းက မနွေကတည်းက ရိပ်စားမိခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူက မသိဟန်ဆောင်လျက်...

“အခုလို ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်း ပြန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

ထို့နောက် ရှောင်ရိအား ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်သွားလေ
သည်။

လူဖေးရှောင်က ဝမ်းကျူးစန်း၏နောက်ကျောအား စိုက်
ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူ၏မျက်လုံးထဲဝယ် ဂူးခြားသော အရိပ်အယောင်များ
ထွက်ပေါ်နေပေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅၅

ည...။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မုယ့်အိ အိပ်မပျော်သေးပါ။

သူမသည် ပန်းခြံထဲ၌ ရှိနေသော်လည်း စိတ်က လွင့်မျော
နေ၏။

ဝမ်းကျူးစန်း အတယ်ကြောင့် ခြေရာပျောက်နေပါသနည်း။

လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်လော။

သူမသည် စောင့်ဆိုင်းရသည့် အလုပ်ကို စိတ်မရှည်ပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်ချင်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်း ရောက်လာပါက အမိဖမ်းရန် စီစဉ်ထား၏။

ဝမ်းကျူးစန်းအား ဆုံးမနိုင်မည်ဆိုပါက အမှောင်ဂိုဏ်းတွင်

သူမ၏ရာထူးမှာ မြင့်တက်လာဖွယ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ မည်မျှကြာအောင် တွေးတောနေမိသည် မသိ။

အနောက်ဘက်မှ အေးစိမ့်သော ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်

လာ၍ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ခြေငါးလှမ်း အကွာ၌ လူတစ်ယောက်သည် ပြုံး၍ ကြည့်နေ

သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူ၏ဝံ့ဟန်မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ရောက်ရှိနေသူတစ်ဦးကဲ့

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့ ဖြစ်နေ၏။

မယုအိ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရသွားကာ...

“ဝမ်ကျူးစန်း”

ဟု လွှတ်ခနဲ အသံ ထွက်သွားသည်။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဝမ်ကျူးစန်းပါ”

ဟု ဖြေကြားလိုက်သည်။

မယုအိက...

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“မဆိုင်တဲ့ လူတွေ ဝင်မပါရအောင် မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက် ဖြေရှင်းချင်လို့ ရောက်လာတာပါ”

မယုအိက သက်ပြင်းချကာ...

“ဝမ်ကျူးစန်း၊ ရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းသမားပါ၊ ဘာကြောင့် အမှောင်ဂိုဏ်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးချင်တာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်း မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ကျုပ်က အတိုက်အခံ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

မယုအိ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅၇

သူမက ဟန်ဆောင်ပြီးပြီးကာ...

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အမှောင်ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ချေမှုန်းမယ်ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဟူစွမ်းကျိရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှူးလေး ယောက် မရှိတော့ရင် ဟူစွမ်းကျိ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ထိုစကားကြောင့် မယုအိ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က မင်းကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးပါ့မယ်”

မယုအိက...

“ဘာများပါလိမ့်”

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဒီလောင်းကစားဂေဟာကို ဖျက်ဆီးပြီး အဝေးဆုံး ထွက်သွားပါ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းနဲ့ နောက်နောင် မပတ်သက်ပါနဲ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို ကျုပ် အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မယုအိ ရယ်မောကာ...

“ရှင်က အတော်အပြော ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောရင်း လက်တစ်ချက် ဝေယမ်းလိုက်၏။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံနှင့်အတူ အဆိပ်အပ်နှစ်ချောင်း လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

သတိထားနေသော ဝမ်ကျူးစန်းက ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရောင်လိုက်သည်။

လက်နက်ပုန်းများ လွဲချော်သွားသောကြောင့် မယုံအိမကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးခြောက်ယောက်သည် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဝမ်ကျူးစန်းအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

မယုံအိက လက်ဝေယမ်းကာ...

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးခြောက်ယောက်က ခေါက်ယပ်တောင်များ ထုတ်ယူကာ ဝမ်ကျူးစန်းအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ယား”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၅၉

ဝမ်ကျူးစန်းသည် မာန်သွင်းကာ အော်လိုက်ပြီး လေထဲသို့ ထိုးတက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေလက်များ အဆက်မပြတ် ဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများနှင့်အတူ မိန်းကလေး လေးယောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခေါက်ယပ်တောင်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ ခေါက်ယပ်တောင်သည် ပွင့်ထွက်သွားပြီး လက်နက်ပုန်းများ ထွက်လာသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက လက်နက်ပုန်းများကို သူ၏အင်္ကျီလက်ဖြင့် ရိုက်ချကာ ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး ခုန်ထွက်ကာ ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် နောက်သို့ လွင့်ထွက်သွားကာ...

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြောသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မုယုံအိက ဝင်၍ တိုက်ခိုက်လာသည်။

သူမသည် ဟင်္သာမြေလူးသိုင်းကွက်ဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သူ၏လက်ဖြင့် နဂါးကိုးကောင်သိုင်းကွက် ဖော်ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ မုယုံအိ အရေးနိမ့်လာ သည်။ သူမသည် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ထွက်ပြေး ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ဝမ်ကျူးစန်းက အလွတ်မပေးတော့ပါ။

လက်နက်ပုန်းများအား ရှောင်တိမ်းရင်း နောက်ကျောအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

မုယုံအိ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

မုယုံအိ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား လေတော့သည်။

သူမသည် သွေးများ တစ်ချက်အန်ထုတ်ကာ ငြိမ်သက်သွား တော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၆၁

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဟူစွမ်းကျို အားထားရသူများကို တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှင်းလင်းရန် ကြံရွယ်ထားသည်။

ယခု...

သူက သန်းယိုနှင့် မုယုံအိတို့အား ရှင်းလင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ပန်းခြံထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့အား မည်သူကမျှ သတိမထားမိချေ။

သို့သော်...

လူတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသူမှာ လူဖေးရှောင်ပင် ဖြစ် သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချကာ...

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို လမ်းပိတ်ထားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူဖေးရှောင် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကျုပ် မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲဗျ”

လူဖေးရှောင်က...

“အမှောင်ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်နေ တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်ပုံဟာ ဥပဒေကို မလေးစားရာ ကျတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ပြောရမှာပဲ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းနဲ့

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ပဲ ကြည့်လုပ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား အနေနဲ့ ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်းကိုလဲ အရေးယူရလိမ့်မယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ထွက်သွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

လူဖေးရောင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ကျုပ်က နန်းတွင်းအာဏာသားမှူးပါ”

မကြာမီ အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း ငှုငှုကြီးရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်း၏တပည့်လေး ဖြစ်သော ရှောင်

ရိသည် ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် စောစောကပင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရိက...

“သူတို့ဟာ သေသင့်သေထိုက်တဲ့ လူတွေပါ။ သူတို့ ရှိနေရင် လူတွေကို ဆက်ပြီးဒုက္ခပေးဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဥပဒေရှိပါတယ်၊ သူတို့ကို သတ်မိတဲ့အတွက် ဦးလေးဝမ် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူးလား”

ထိုအခါတွင် ဝမ်ကျူးစန်း၏မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဟန် ပေါ်လာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၆၃

သို့ဖြင့် ရှောင်ရိက...

“ဦးလေးဝမ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော် အပြောမှားသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဦးလေးဝမ် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးပါ၊ ကျွန်တော် သိုင်းပညာတတ်ရင် ဦးလေးဝမ်ဘက်က ဝင်ပြီးကူပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ လူမသတ်ဘူး၊ လူဆိုးတွေကို လူကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဆိုးမရဲလောက်ပါပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိ၏ပြောစကားကြောင့် နှစ်ခြိုက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီမှာ ရှောင်ရိ၊ လူဆိုးတွေကို လူကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ရာ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်၊ ငါလဲ မလွဲသာလို့ သတ်ရတာပါ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းကိုတော့ ချေမှုန်းပစ်ရမှာပဲ”

ထိုသို့ ပြောကာ ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား ထမ်းပိုးလျက် ပြန်သွားတော့သည်။

အချိန်မှာ မိုးချုပ်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းဌာနချုပ် သီးသန့်အဆောင်တွင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောင်ထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းထားလျက် ထိန်လင်းနေ၏။

ဟူစွမ်းကျိသည် ဖယောင်းတိုင်များကြားတွင် မနားတမ်းလှုပ်ရှားနေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများတဖြိုက်ဖြိုက် ကူးဆင်း

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လျက် ရှိသည်။

ဤအချိန်သည် ဟူစွမ်းကို သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ချိန် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်တွင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ဟူစွမ်းကို လှုပ်ရှားမှုအား ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

အသံဝါကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တောင်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်”

“ဘာ”

ဟူစွမ်းကို၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဂိုဏ်းသားအား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူ လုပ်ကြံတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းသားက သွေးစွန်းသော-ကြေးပြားအား ထုတ်ပေး

လိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ဝမ်းကျူးစန်း လက်ချက်ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းသားက...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၆၅

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောက်”

ဟူစွမ်းကို ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်၏။

ဖယောင်းတိုင်များကို လက်ဝါးဖြင့် စိုက်ကာ ငြိမ်းလိုက်ပြီး

ဒေါသတကြီးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

GG ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ယနေ့သည် သာယာသောနေ့ ဖြစ်ကာ နေရောင်ထွန်းပ
လျက်ရှိသည်။

ဤနေရာသည် စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ရှိရာ နေရာဖြစ်
သည်။ လူသူကင်းရှင်းကာ ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား သိုင်းပညာ သင်ကြားပေး
နေသည်မှာ တစ်လကျော်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း ခပ်စောစော သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးလျက်
ရှိနေ၏။

တောအုပ်ထဲတွင် ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိမှလွဲ၍ မည်သူ
မျှ မရှိပါချေ။

ထိုအချိန်တွင် ဆူညံသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၆၇

ဝမ်းကျူးစန်းက...

“ရှောင်ရိ အခြေအနေ သွားကြည့်စမ်း”

ရှောင်ရိ ချက်ချင်းပြေးထွက်သွား၏။

မကြာမီ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး...

“တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ လူဆိုးနှစ်ယောက်က လူတစ်
ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး တိုက်နေတယ်”

ရှောင်ရိက ပြောပြလိုက်သည်။

“လာ တို့သွားကြမယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။

မကြာမီ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်ရာသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။

ရုပ်ရည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသူနှစ်ဦးသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး
လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်း၍ တိုက်နေသည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါး လူကြီးတစ်ယောက်သည် လူဆိုးနှစ်ယောက်
ကို မယှဉ်သာ၍ နောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရ၏။

ဝမ်းကျူးစန်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

သူသည် ခုန်လွှားကာ ပိန်ပိန်ပါးပါးလူတစ်ဦးမှ ဝင်၍ တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက် ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြ
သည်။

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အခုလို ကူညီပေးတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝိန်ဝိန်ပါးပါးလူကြီးက ပြောလိုက်ကာ ဝမ်ကျူးစန်းကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အခုလို အနိုင်ကျင့်ပြီး တိုက်တာတော့ ဝင်ပြီးကူညီရမှာပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝိန်ဝိန်ပါးပါးလူကြီးက...

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဝမ်ကျူးစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

ဝိန်ဝိန်ပါးပါးလူကြီးက လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူသည် ခြေတစ်လှမ်းသာ လှမ်းရသေးသည်။

ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်လာ၏။

သူ၏လက်ထဲဝယ် ဓားတစ်ချောင်းပါကာ ဝမ်ကျူးစန်း၏

ရင်ဝအား ထိုးသွင်းလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဝမ်ကျူးစန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၆၉

ရုတ်တရက် ရှောင်ရိက...

“ဦးလေးဝမ် သတိထား”

အော်ဟစ်ကာ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ယိုင်ထွက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူ၏ဓားချက်သည် ရင်ဘတ်နှင့်လက်မောင်းကိုသာ ရှပ်ထိသွားတော့သည်။

ဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

ဝိန်ဝိန်ပါးပါးလူက...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လာသည်။

ထိုလူကား အခြားသူ မဟုတ်ပါ။

ဟူစွမ်းကျီ၏လက်ထောက်လေးယောက်မှ အရှေ့ပိုင်းပိုင်း ခွဲမှူး ရှိမာဆိုသူ ဖြစ်ပေသည်။

ရှိမာသည် ဟူစွမ်းကျီ စေခိုင်းချက်အရ ဝမ်ကျူးစန်းအား လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းအား ရိုးရိုးတန်းတန်း လိုက်လံရှာဖွေ တိုက်ခိုက်၍ မရသဖြင့် အကွက်ဆင်ပြီး အငိုက်ဖမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူ၏လျှို့ဝှက်လက်နက် ဖြစ်သော သံကြိုးဆက်တုတ်အား ထုတ်ယူကာ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရှိမာသည် ဝမ်ကျူးစန်း၏သံကြိုးဆက်တုတ်သိုင်းကို

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နိုင်ပါချေ။

“ဖြောင်း”

အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

သူက ကုန်းထရန် ပြင်စဉ် ဝမ်ကျူးစန်း ရောက်ရှိလာပြီး သံကြိုးဆက်တုတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ရှိမာက ဒူးထောက်ကာ...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် အကောက်ကြံရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှိမာက တုန်လှုပ်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်က အရှေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူး ရှိမာပါ။ ဟူစွမ်းကျီ နိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ။ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်နေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှိမာအား ကြည့်ကာ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ရှောင်ရိက ဝင်ပြောလာသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇၁

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ လူကောင်း ဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ကျုပ်..ကျုပ် သူများခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ၊ ကျုပ်မှားပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရှိမာက တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လာ၏။

ရှောင်ရိကလည်း ဖျောင်းဖျော့ဆိုလာသည်။

“အမြင်မှန် ရလာတဲ့ လူဆိုးကို မသတ်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ဦးရယ်”

ဤတွင်...

တင်းမာနေသော ဝမ်ကျူးစန်း၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ခင်ဗျား ဟူစွမ်းကျီဆီ ပြန်သွားဦးမှာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိမာက...

“ကျုပ် အမှောင်ဂိုဏ်းကို မပြန်တော့ပါဘူး၊ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်ပါတော့မယ်”

ဟု ကဗျာကယာ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“အမှောင်ဂိုဏ်းမှာ ခင်ဗျားကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မံရင်

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကဲ ကျုပ်စိတ်ကောင်းဝင်နေတုန်း မြန်မြန်သွားပေ
တော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိမာသည် မြေပေါ်ထရပ်ကာ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။

“ကဲ ရှောင်ရိ သွားကြစို့”

ဝမ်ကျူးစန်းလည်း ရှောင်ရိအား ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

သူ၏ဒဏ်ရာအား ဆေးထည့်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇၃

အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ဟူစွမ်းကိုသည် သိုင်းလှေကျင့်ရာ ခန်းမ
ကြီးထဲ၌ သူ၏တပည့်များ သိုင်းလှေကျင့်နေသည်ကို ကြည့်နေသည်။

မြောက်ပိုင်းဂိုဏ်းခွဲမှူး ဝူးထိန်သည် သူ၏ဘေးတွင် မား
မားကြီး ရပ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှိမာ အပြေးအလွှားဖြင့် ရောက်ရှိလာ၏။

ရှိမာသည် ဟူစွမ်းကိုရှေ့၌ ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကိုက...

“ငါ့ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်သည်။

ရှိမာက ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“ဝမ်ကျူးစန်း ဒဏ်ရာရအောင်ပဲ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အသေ
မသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ညှုလက်ချက်နဲ့သာ ကျွန်တော် သေရမလို ဖြစ်ခဲ့
တယ်၊ မနည်းတောင်းပန်ပြီး ပြေးခဲ့ရတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ဟူစွမ်းကို နှာခေါင်းနဲ့ လိုက်၏။

“အမှောင်ဂိုဏ်းအတွက် အသက်စွန့်ဖို့ ဝန်လေးပြီး ရန်သူကို
ခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဒါက..”

ရှိမာသည် မိမိ စကား လောကြီးသွားသည်ကို ရိပ်စားမိ
လိုက်လေသည်။

သူက ရှင်းပြရန် စကားရှာမရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟူစွမ်းကျိက...

“သူ့ကို သေဒဏ်ပေးလိုက်”

ရှိမာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ဟူစွမ်းကျိ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။

အခြေအနေ မထူးတော့ဟု သိရှိသွားသော ရှိမာသည် ရုတ်

ခြည်းကုန်းထကာ...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း ဟူစွမ်းကျိအား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော်...

လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ဝူးထိန်၏ပြင်းထန်သော လက်ဝါး

ချက်က ကျရောက်လာသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ရှိမာ နောက်သို့ လန်ကာ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့ချေ။

ဟူစွမ်းကျိက ဝူးထိန်၏ပခုံးအား ပုတ်လိုက်၏။

“မင်း မဆိုးဘူး”

ချီးကျူးကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇၅

ဝူးထိန် ဝူဝူကြီးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရှိမာ၏အဖြစ်သည် သူ့အတွက် သံဝေဂ ရရှိခဲ့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းအား မနိုင်လျှင် အသက်ဆုံးရှုံးရမည်။

သို့မဟုတ်ဘဲ ဆုတ်ခွာပါက ဟူစွမ်းကျိ၏ သေဒဏ်ပေးခြင်း

ခံရမည်။

ဝူးထိန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဆုပ်လဲစူး စားလဲစူးတဲ့ ဘဝပါလား”

သူက ညည်းညူလိုက်မိတော့သည်။

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အရှုံး

တစ်လ...။

တစ်လဟူသောအချိန် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တစ်လပြည့်မြောက်သော နေ့တွင် ဝူးထိန်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။

ဝမ်ကျူးစန်း၏ ချိန်းဆိုစာပင် ဖြစ်သည်။

ဝူးထိန် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံရမည်ကို သူက နားလည်ထားပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့ချေ။

ဝူးထိန်သည် လက်စွဲတော်ဓားအား ပွတ်သပ်လိုက်၏။

မနက်ဖြန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇၇

‘နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

မြို့အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။

နေဝန်းနီသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသူမှာ ‘ဝမ်ကျူးစန်း’ပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဝူးထိန်အား စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် မကြာမီ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူကား ဝူးထိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျား လာဝံ့သားပဲ”

ဝူးထိန် မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းသမားတွေပဲ၊ သွေးရှိပါတယ်”

“ကြိုက်တယ်၊ ကဲ စကြရအောင်”

ဝူးထိန်က ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သံကြိုးဆက်တုတ်အား ထုတ်ယူလိုက်

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ ထို့နောက် ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ဝူးထိန်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

နှစ်ဦးစလုံးသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် မနားတမ်း တိုက်ခိုက် လျက် ရှိသည်။

“ချွမ်း...ချွမ်း...ချွမ်း”

“ထန်...ထန်...ထန်”

သိုင်းကွက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လာသည်နှင့်အမျှ ဝူးထိန် မှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်နေရသည်။

“ယား”

“ချွမ်း...ချွမ်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ဝူးထိန်သည် ရုတ်တရက် ဝမ်းကျူးစန်း၏လက်ချက်ဖြင့် ဓား ဒဏ်ရာရသွားကာ တောင်အောက် ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ဆင်းကျသွား လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟူစွမ်းကျီ၏တပည့်များ ဖြစ်သော ဂိုဏ်းခွဲ များများသည် တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။

ဟူစွမ်းကျီသည် သူ၏ဂိုဏ်းခွဲမှူးလေးယောက် မရှိတော့ သဖြင့် ထိုမြို့မှ သူ၏အဖိုးတန် ရတနာပစ္စည်းများ ယူကာ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၇၉

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် လုဖေးရှောင်တို့သည် အမှောင်ဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ရိုးရိုးဂိုဏ်းသားများမှ လွဲ၍ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟူစွမ်းကျီ ဘယ်သွားသလဲ”

ဝမ်းကျူးစန်းက မေးလိုက်လေသည်။

“သူ အခုထိ မလာသေးဘူးဗျ”

ငယ်သားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

လုဖေးရှောင်နှင့် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ဟူစွမ်းကျီ၏အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားကြသည်။

ဟူစွမ်းကျီ၏အိမ်တွင် တံခါးများ ပိတ်ထားရာ အောက်ပါ စာရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်ုပ် အမှောင်ဂိုဏ်းချုပ် ဟူစွမ်းကျီသည် အမည် မဖော် ပြနိုင်သော ဒေသသို့ ခရီးထွက်သွားပါပြီ။ ဤအချိန်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်၏ အမှောင်ဂိုဏ်းကိုလဲ ယာယီပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကျီ”

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် လုဖေးရှောင်တို့သည် ဟူစွမ်းကျီ၏စာကို တွေ့လိုက်သောအခါ ရင်မောသွားလေတော့သည်။

လုဖေးရှောင်က ဝမ်းကျူးစန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို အထက်အမိန့်နဲ့ ဖမ်းဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ သူ့ကို နေရာမှာ ခင်ဗျားက အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ ခမ်း

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သာနေမှာပဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ခေါင်းညှိတ်လျက်...

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ မကျေဘူး၊ ကျွန်တော့်
ဖခင်ကြီးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတယ်”

“သည်မှာ ဝမ်ကျူးစန်း၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သတ်စရာ မလိုဘူး၊
သူ့ကို နန်းတွင်းကို ပို့ရမှာပဲ”

လှပေးရှောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ခင်ဗျားကို ကူ
ညီပျံ့မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

ဈေးလမ်းမကြီး ရောက်သောအခါ လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေ
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဟူစွမ်းကို လက်တုံ့မပြန်ရသဖြင့် မ
ကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ဝမ်ကျူးစန်း”

ရုတ်တရက်...

ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းက နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၈၁

ထိုသူသည် ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် အလွန်ခင်မင်သော ငယ်သူ
ငယ်ချင်း လူထင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ လူထင်းပါလား၊ ကိစ္စ ရှိလို့လားကွ”

“မင်းကို မြင်လို့ ငါခေါ်လိုက်တာပါကွ၊ မင်းကို အမှောင်
ဂိုဏ်းက လူတွေက ပြောနေကြတယ်”

“အေး ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ ပြောနေကြတာလဲ”

“မင်းကို သူတို့က တော်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်လို့
ငါကြားနေရတာပဲ၊ မင်း အခုတလော ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့
ပျောက်နေရတာလဲ”

“ငါရှိပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါက အလုပ်တာဝန် မတူတော့ ဘယ်
တွေ့ပျံ့မလဲ လူထင်းရဲ့”

“ဒါထက် ဝမ်ကျူးစန်း၊ မင်းနေတဲ့ အိမ်က အရင်အိမ်မှာ
နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူငယ်ချင်း”

“ငါ့မှာ အလုပ်တစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“အဝေးပို့လုပ်ငန်းပဲ၊ ငါ အဲသည်မှာ လုပ်နေတာ၊ တို့သူဌေး
က လူတစ်ယောက် ရှာပေးပါဆိုလို့ လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ”

“မင်းက ငါ့ကို ခေါ်ချင်လို့လား”

“မင်းစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် တို့ အာမခံ လုပ်ငန်းမှာ မင်း

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပါဝင် လုပ်ဆောင်စေမည်တယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“အေး သူ့ညီလိုဆို မင်းမြန်မြန်လာခဲ့”

ထို့နောက်...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းခွဲကာ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူများမှာ နာမည်ကြီးလူဆိုး ကျင်ဝှက်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဝမ်ကျူးစန်းကို မြင်လိုက်လျှင် လျင်မြန်စွာ ထလိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ဝင်နေကြတာလဲ”

“မင်းကို စောင့်နေတာပေါ့ကွ”

ထိုသူမှာ အေးစက်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“မင်းကို သတ်မလို့”

ဟု ပြောကာ တစ်ဆက်တည်း ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

လက်ဝါးထိတွေ့သံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) . ❖ ၈၃

တစ်ယောက်မှာ ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသည်။

သူ၏အမည်မှာ ကျင်းဟို ဖြစ်သည်။

ထိုသူကလည်း ဓားမြှောင်တစ်လက် ထုတ်ကာ ခုန်၍ အုပ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရန်သူနှစ်ယောက်နှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

“ယား”

ဝမ်ကျူးစန်းက မာန်ဖြင့် ဟစ်လိုက်ကာ ကျင်းဟိုကို ခုန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျင်းဟိုမှာလည်း နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရင်း သူ၏ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းကို ထိုးချလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လေထဲမှာပင် ဓားမြှောင်ထိုးချက်များကို ရှောင်ကာ သူ၏သံကြိုးဆက်တုတ်များကို ထုတ်၍ လေထဲမှာပင် လွှား၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“အား”

ကျင်းဟိုမှာ သံကြိုးဆက်တုတ်မိကာ မှောက်၍ ကျသွားတော့သည်။

သူ၏အဖော် ကျင်ဝှက်သည် ဝမ်ကျူးစန်းအား ခုန်၍ အုပ်လိုက်သည်။

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော်...

ဝမ်ကျူးစန်းက လျှပ်တစ်ပြက် သံကြိုးဆက်တုတ်ကို ဝှေ့
ယမ်းကာ ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကျင်ဝှက်မှာ အောက်သို့ လဲကျသွား
တော့၏။

“ဝေ့”

သွေးများသည် အန်ကျလာကာ ကျင်ဝှက်ရော ကျင်းဟိုပါ
အသက်ပျောက်သွားတော့၏။

ရှောင်ရိသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်ကာ...

“ဦးလေးဝမ်၊ သူတို့ သေသွားကြပြီလား”

“ရှောင်ရိ ကြောက်မနေပါနဲ့”

“ဦးလေးဝမ်မှာ ရန်သူတွေက များနေပြီ၊ သည်မှာ နေလို့
မသင့်တော်တော့ဘူး”

“သည်လိုဆို တို့ တစ်နေရာကို ရွှေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် တစ်ဆက်တည်းပင် ပစ္စည်းများအားလုံးကို
ထုပ်ပိုးလိုက်သည်။

မကြာခင် သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၈၅

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဝမ်ကျူးစန်းသည် အ
ဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် လူများ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်
ရှိနေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆိုင်းဘုတ်
အထက်တွင် ဟိုလွန်ပို့ဆောင်ရေး ဌာနဟူ၍ တွေ့ရလေသည်။

သူက အထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ သူ့မိတ်ဆွေ လုထင်းကို
တွေ့ရလေသည်။

“လာဟော့ ဝမ်ကျူးစန်း၊ မင်းကို မျှော်နေတာ”

လုထင်းသည် ဝမ်ကျူးစန်းအား သူ၏ဆရာထံသို့ ခေါ်သွား
လေသည်။

“ဆရာလု...သူက ဝမ်ကျူးစန်းပါ”

ဆရာလုဆိုသူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိ၍
သဘောကောင်းပုံ ရလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဝမ်ကျူးစန်းက လုထင်းနဲ့အတူ သည်က
နေ့က စပြီး အလုပ်ဝင်ပါ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လုထင်းနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့၏။

ဟိုလွန်ပို့ဆောင်ရေးဌာနတွင် ရထားတစ်စီးတွင် ကုန်ပစ္စည်း
များတင်ပြီး သည်အတိုင်း မကြာမီ ထိုဌာနမှ ခရီးဝေးသွားယာဉ်
ရထားသည် အစောင့်များနှင့် လျင်မြန်စွာ ထွက်လာသည်။

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုရထား၏ရှေ့တွင် ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် လှည်းတို့သည် ဓားများကို ကျောပိုးလျက် မြင်းများကို စီးကာ လိုက်ပါလာသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ရထားကို စောင့်ရှောက်ရန် လိုက်ပါလာသော လူဆယ်ယောက် ပါလာသည်။

ထိုလူများမှာလည်း သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

မကြာမီ မြစ်ကမ်းခြေမြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမြို့တွင် ဟိုလွန်အဝေးပို့ ဌာနခွဲတစ်ခုရှိသည်။

ထိုဌာနတွင် ညအိပ်ကြမည်ဖြစ်ကာ စခန်းချလိုက်ကြသည်။

လှည်းနှင့် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း

လျှောက်လာကြသည်။

မကြာခင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

လှည်းက...

“အရက်နဲ့စားစရာတွေ ချပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

စားပွဲထိုးလေးက အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လာချပေးလေသည်။

သူတို့သည် အရက်နှင့်စားစရာများကို စားသောက်လိုက်ကြသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၈၇

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာလေသည်။

“ဟေ့...အရက်နဲ့စားစရာတွေ မြန်မြန် ငါ့ကိုလာချပေးစမ်း”

ဝမ်းကျူးစန်းက ထိုအသံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဟူစွမ်းကျီနှင့်တူနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လှည်း...မင်းစားပြီးရင် ပြန်နှင့်ပါ။ ငါကိစ္စ နည်းနည်းရှိလို့ နေခဲ့ဦးမယ်”

လှည်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူသည် စားသောက်ပြီးနောက် အပြင်သို့လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် အရက်ကို သောက်နေခဲ့လေသည်။

တော်တော်လေး အချိန်ကြာလာသောအခါ ဟူစွမ်းကျီနှင့် တူသောလူသည် စားသောက်ပြီး၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက နောက်မှလိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဆိုင်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ချိုး၍ဝင်သွားသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လရောင်ကြောင့် သွားရေးလာရေးအဆင်ပြေနေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းကျူးစန်းက လျင်မြန်စွာ ထိုလူကိုကျော်၍ သွားလေသည်။

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

ရှေ့တွင် ပိတ်၍ရပ်လိုက်ကာ...

“သည်မှာ ဟူစွမ်းကျီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မှတ်မိရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်က ဟူစွမ်းကျီလဲ၊ သူ့ကို ကျုပ်မသိဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဟူစွမ်းကျီ..ခင်ဗျား ညာမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိ

တယ်”

“မင်း လူမှားနေပြီ၊ ငါက ဟူစွမ်းကျီ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားမျက်နှာကို မော့လိုက်ပါ”

ရုတ်တရက် ထိုလူသည် ဝမ်ကျူးစန်းအား ခုန်အုပ်လိုက်

သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သူ့ကိုကိုလှစ်ခနဲ ရှောင်ပေးလိုက်ကာ လက်

သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ထိုလူသည် ခါးထဲမှဓားတစ်လက် ထုတ်လိုက်ကာ...

“ဝမ်ကျူးစန်း..မင်း သည်တစ်ခါ သေရမယ်၊ သေချင်တဲ့

ကောင်ဟာ ငါ့နောက်က လိုက်လာတာကိုး”

ရုတ်တရက် ဓားကိုမြှောက်၍ ဝမ်ကျူးစန်းအား ခုတ်ချလိုက်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၈၉

သည်။ ဝမ်ကျူးစန်းက သူ၏ဓားဖြင့် ပြန်လည်၍ ခံလိုက်သည်။

“ချွမ်း”

ဓားဓားချင်းထိသံ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူများသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြ

သည်။

“ယား”

ဝမ်ကျူးစန်းက မာန်သွင်း၍ အော်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားကာ ဟူ

စွမ်းကျီအား ဓားဖြင့် ခုတ်လိုက်၏။

ဟူစွမ်းကျီက ကိုယ်ကိုယ့်၍ သူ၏ဓားကို မြှောက်ကာ ခံ

လိုက်သည်။

“ချွမ်း”

သူသည် ကိုယ်ကို ပု၍ ဓားနှင့် ခံလိုက်ရာ ကိုယ်ကို မြေတွင်

လိုမိုကာ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးတော့၏။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဟူစွမ်းကျီ နောက်လိုက်သော်လည်း

မတွေ့ရတော့ချေ။

သူသည် အတန်ကြာ ရှာဖွေပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ပြန်ခဲ့

တော့သည်။

ဟိုလွန်အဝေးပို့ဌာနခွဲသို့ ရောက်သောအခါ လူထင်းက

ပြောလိုက်သည်။

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ငါတို့ မိုးမလင်းခင် ခရီးထွက်မယ်”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည်လည်း သူ့နေရာသို့ ပြန်၍ အနားယူ လှဲနေလိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကိုအား တွေ့ရှိရသော်လည်း လွတ်မြောက်သွားသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးမလင်းခင်မှာပင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

အဝေးပို့ယာဉ်ရထားသည် ခရီးသည်တစ်ယောက်မျှ မပါဘဲ ကုန်တင်သက်သက်သာ ဖြစ်လေသည်။

အဝေးပို့ယာဉ်ရထားထဲတွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပါရှိရာ သံသေတ္တာများဖြင့် ထည့်ထားသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးပင် တောင်ခြေခရီးလမ်းအတိုင်း မြင်းများကို အသော့နှင်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကဲ့သို့ပင် မြင်းများနှင့် ခရီးသွားသူများလည်း ရှိသည်။

ညနေ မိုးချုပ်ချိန်လောက်တွင် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်ကာ ခေတ္တနားလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ ညစာကို ထိုရွာကြီးမှာပင် စားသောက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

လမ်းခရီးတွင် တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်၍ သွားကြရသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉၁

သူတို့ ယာဉ်ရထားသည် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်၍ သွားစဉ်မှာပင် လူတစ်စုသည် လမ်းပိတ်ရပ်၍ နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသူများမှာ အဝတ်နက်များဝတ်ဆင်ထားသော လူဆိုးများ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့လည်း ယာဉ်ရထားကို ရပ်စေကာ မြင်းကို အရှေ့သို့ နှင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဝမ်ကျူးစန်းက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်တို့ကို တားတာလဲ”

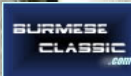
“တို့က သေမင်းတောင်ကြားက ဓားပြတွေပဲ၊ မင်းတို့မှာ ပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထားပစ်ခဲ့ပါ”

“ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်တို့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လမ်း ဖယ်ပေးပါ”

“ဟား..ဟား..ဟား၊ ငါတို့က လမ်းဖယ်ပေးရတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိဘူး၊ မင်းတို့ကို ငါပြောတာ လိုက်နာမလား၊ မလိုက်နာဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဆက်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ သူ၏ဓားကို ထုတ်ကာ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း”

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”

ဓားသံများသည် ဆူညံ၍ သွားတော့သည်။

“အား”

“အိုး”

ဓားပြများထဲမှ အချို့သည် ဓားထိကာ မြေပေါ်မှလိမ့် ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ယား”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ကိုယ်ကို တစ်ချက်တွန့်ကာ လေထဲသို့ တက်သွားလေသည်။

သူ၏ဓားသည် လျင်မြန်စွာ လည်ပတ်လျက်ရှိပြီး ဓားပြများအပေါ်သို့ ထိုးကျ၍ သွားတော့သည်။

“ချွမ်း”

“ချွမ်း...ချွမ်း...ချွမ်း”

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲမှနေ၍ သူ၏မြင်းပေါ်သို့ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ ပြန်၍ကျလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူထင်းနှင့် သိုင်းသမားများသည်လည်း ဓားပြများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။

ခဏကြာသောအခါ ဓားပြများသည် တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

ထိုည သန်းခေါင်ကျော်တွင် သူတို့သည် မြို့လေးတစ်မြို့သို့

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉၃

ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

ထိုမြို့လေးကို မဝင်သေးဘဲ ဆက်လက်၍ ခရီးနှင့်ခွဲရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

ထိုမြို့မှာ ခုံးမင်ဆိုသော မြို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အာမခံဌာနခွဲ ဝင်ရောက်ကာ ခရီးကို အဆုံးသတ်လိုက်တော့သည်။

ခုံးမင်မြို့ထဲတွင် လူသွားလူလာများသဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိသည်။

လူထင်းနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် အာမခံဌာနမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ညလုံး မအိပ်ရသော်လည်း ပင်ပန်းသည် ဟူ၍ မရှိချေ။

ဈေးလမ်းမကြီး၏ အစားအသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ အရက်နှင့် စားစရာများကို မှာလိုက်ကာ စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အရက်နှင့် စားစရာများကို စားသောက်လျက် ရှိနေစဉ် လူထင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ညက မအိပ်ရပေမယ့် မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အနားယူမယ်၊ နောက်နေ့မှ ပြန်ကြတာပေါ့”

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်နံရံတစ်ခုတွင် ကြော်ငြာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ မည်သူမဆို တက်ရောက်နိုင်သည်”

“သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုပါလား။ တို့သွားကြည့်ရအောင်ဟေ့”

ဝမ်ကျူးစန်းက လူထင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသွားရင် ကျုပ်လိုက်မှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ ညအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် အာမခံဌာနသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် အနားယူလိုက်ကြသည်။

ညနေ ဖိုးချုပ်စ ဖြစ်သောအခါ လူထင်းနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ မြို့တော်ဝန်နှင့် သူဌေးသူကြွယ်များ တက်ရောက်အားပေးကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတည်ရှိရာနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာတွင် လူများ တန်းစီကာ ရှိနေလေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉၅

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် လူထင်းတို့သည် သူများနည်းတူ တန်းစီကာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ မတိုးနဲ့နော်၊ တစ်ယောက်စီ ဝင်ရမယ်၊ ဝင်ကြ..ဝင်ကြ”

အပေါက်စောင့်သူနှစ်ယောက်က မာန်မပြောဆိုကာ အော်ဟစ်နေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် လူထင်းတို့လည်း မကြာမီ ဝင်းကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

မီးများကို ထိန်ထိန်ညှိအောင် ထွန်းထားကြလေသည်။

သူတို့သည် ကုလားထိုင်ကြီးများ ချထားသော မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် ဝင်ရောက်ကာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

သုံးမြို့နယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ရောက်သူများမှာ တစ်ယောက်လျှင် လျှံငွေတစ်ရာစီ ပေးကြရလေပေသည်။

ငွေများများ ပေးနိုင်သူများမှာ ရှေ့တန်းက နေရာရသွားလေတော့သည်။

မကြာခင် လူတစ်ယောက်က ကြေညာသည်။

“ယခုအချိန်ကစပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲကို စပါတော့မယ်၊ မည်သူမဆို ယှဉ်ပြိုင်လိုပါက ဝင်ရောက်စာရင်းပေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူများသည် စာရင်းများယူလျက် ရှိသည်။

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ လိပ်ပြာမယ်စုစုက မည်သူမဆို ယှဉ်ပြိုင်သူများကို ခိုင်ခံ့ပြီးတော့ ယှဉ်ပြိုင်ပါလိမ့်မယ်”

လိပ်ပြာမယ်စုစုသည် ကနွဲ့ကလျာနှင့် ထွက်လာပြီး ပရိတ်သတ်အား အလေးပြုလိုက်သည်။

“ဒွီ..ဒွီ..ဒွီ”

ရုတ်တရက် ဝီစီမူတ်သံများက ဆူညံ၍ သွားလေတော့သည်။

လိပ်ပြာမယ်စုစုမှာ ကနွဲ့ကလျာနှင့် အတော်ပင် ထူးခြားစွာ လှလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် စင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

သူသည် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူဖြစ်ကာ ပရိသတ်ကြီးအား အလေးပြုလိုက်သည်။

မကြာမီ လိပ်ပြာမယ်စုစုနှင့် ထိုလူတို့သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲစတင် ပြိုင်ကြတော့သည်။

လိပ်ပြာမယ်စုစုသည် သိုင်းစတင်ပြိုင်လာကတည်းက သူမက တစ်ပန်းသာလျက် ရှိသည်။

မကြာမီ ထိုလူသည် လိပ်ပြာမယ်စုစုအား အရှုံးပေးကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် နောက်တစ်ယောက် စင်ပေါ်သို့ တက်လာပြန်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉၇

သည်။ ထိုလူမှာ လူငယ်လေး ဖြစ်သည်။

လူငယ်လေးသည် ခုန်ပျံကာ၊ လွှားကာ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။

လိပ်ပြာမယ်စုစုက သူ၏တိုက်ခိုက်ချက်များကို အသာလေးရှောင်ကာ သွားသည်။

ဓားသံများ ဆူညံလျက် ရှိသည်။

“ယား”

လိပ်ပြာမယ်စုစု၏ကိုယ်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟို..ဟို..ဟို”

“ချွမ်း..ချွမ်း”

“အား”

“အိုး”

လူငယ်လေးသည် စင်ပေါ်တွင် ခွေလျက် ကျကာ လိမ့်သွားတော့သည်။

ထိုနေ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထပ်၍ ပြိုင်ကြသည်။

လိပ်ပြာမယ်စုစုကပင် အနိုင်ရလိုက်ကာ ထိုညတွင် အဆုံးသတ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် လူထင်းတို့သည် သူတို့ ဌာနသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအခိုက် လူနှစ်ယောက်သည် သူတို့ အနားမှ ဖြတ်
လျှောက်သွားကြလေသည်။

“ဒီပွဲဟာ အလကား လိမ်ညာတဲ့ ပွဲကြီးပါကွာ၊ ပြိုင်တဲ့
လူတွေက သူတို့လူတွေချည်းပဲ”

ထိုလူများသည် ပြောဆိုသွားကြသည်ကို ဝမ်ကျူးစန်းနှင့်
လုထင်းတို့က ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူတို့ဌာနသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။
ဒုတိယနေ့တွင် သူတို့အားလုံး ကိုအန်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည်လည်း သူ၏အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့
သည်။

သူ၏အိမ်မှာ ဒုတိယအိမ် ဖြစ်ပြီး ရှောင်ရိတစ်ယောက်
တည်းသာ ရှိနေသည်။

ရှောင်ရိသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြိုဆိုလေသည်။
“ဦးဦး ပြန်လာပြီလား”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ရိကို ပွေ့လိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားလေသည်။

“ရှောင်ရိ၊ ငါ မရှိတုန်း ဘယ်သူ လာသွားသေးလဲကွ”
“လူနှစ်ယောက် လာတယ် ဦးလေးရဲ့”

“လူနှစ်ယောက်က ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲကွ”

အညတရာသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၉၉

“သူတို့က ဦးလေးကို မေးသွားတယ်၊ ဘယ်သွားသေးလဲ
တဲ့”

“မင်းက ဘာပြောလိုက်သလဲ”
“မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ထို့နောက် ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်၍
ရှောင်ရိနှင့် နေလိုက်သည်။

“ရှောင်ရိ၊ ဦး အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း အိမ်မှာ အမြဲ
သတိနဲ့နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး”
သူသည် ရှောင်ရိအား မှာစရာ ရှိတာတွေကို မှာ၍ အပြင်
သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ သူတို့ အလုပ်ရှင်က ပေးထားသော အိမ်
ကလေး ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာ
ကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင် အရက်နှင့် စားစရာများကို မှာပြီး
စားသောက်လိုက်ကာ အာမခံဌာနသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အာမခံဌာနသို့ အလုပ်ဝင် လုပ်နေရခြင်း
မှာ သူ၏ရန်သူကို ရှာရန်ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဒုတိယအခေါက်တွင် ခိုင်ဖုံးမြို့သို့ သွား

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရမည် ဖြစ်သည်။

သုံးရက်ခန့် နားပြီးသောအခါတွင် သူတို့သည် ခိုင်ဖုံးမြို့သို့ ပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များဖြင့် ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါ အာမခံဌာနခွဲသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လူထင်းနှင့်အတူ ခိုင်ဖုံးမြို့ အတွင်းသို့ လျှောက်လည်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ညစာ ဝင်၍ စားသောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

သူတို့ စားသောက်နေစဉ်မှာပင် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အာဏာသားများ ဖြစ်ကြသည်။

“ခင်ဗျား ဝမ်ကျူးစန်း မဟုတ်လား”

လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို မေးစရာလေး ရှိလို့ ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်

ခဲ့ပါ”

လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ခါတော့ ကျုပ်တို့လဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို အထက်အရာရှိ

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၀၁

က လွှတ်လိုက်လို့ လာရတာ၊ ခင်ဗျားတို့ မြို့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ရောက်လာပြီးပါပြီ”

ထိုအခါမှ ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူတို့အိမ် လာသော လူနှစ်ယောက်ဟု သိသွားလေသည်။

ထို့နောက် ဝမ်ကျူးစန်းက လူထင်းအား...

“ခင်ဗျားပြီးရင် ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကျုပ်ကိုမေးရင် အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောပါ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူတို့နှင့် လိုက်ခဲ့ပြီး မကြာမီ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် အလွန်ခမ်းနားပြီး အစောင့်အရှောက်များက လည်း ပေါများလှသည်။

သူသည် မကြာမီ အဆောက်အအုံကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လာကာ အခန်းကြီးတစ်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲ စာရေးလျက် ရှိပြီး စားပွဲကြီးမှာလည်း တောက်ပြောင်လှပေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် စာများ အထပ်လိုက် ရှိနေသော်လည်း ထိုလူကြီးသည် ခေါင်းငုံ့လျက် တကုန်းကုန်း စာရေးလျက် ရှိသည်။

သို့သော် ဝမ်ကျူးစန်း ဝင်လာသည်ကို သိရှိနေသည်။

“ထိုင်ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါ ခင်ဗျား၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ငါ့ကို ဘာလို့ နိုင်ဖုံးမြို့ အာဇာနည်သားကြီးတွေက ခေါ်လိုက်တာပါလိမ့်”

သူသည် အာဇာနည်သားမှူးကို ကြည့်ကာ တွေးတောနေမိသည်။

မကြာမီ ထိုလူသည် ခေါင်းမော့လာလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝမ်းကျူးစန်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုသူမှာ သူတို့ မြို့တွင် လာသွားသော လူဖေးရှောင်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားတော်တော် အံ့ဩသွားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်တော့ အလွန်အံ့အားသင့်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး”

“ရောက်နေပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ အာဇာနည်သားမှူး သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ အခု ကျုပ်မှာ လူတစ်ယောက် အလိုရှိနေတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျား အလို ရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် အလိုရှိတဲ့ လူဟာ ဟူစွမ်းကျိုကိုပဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားစုံစမ်းပြီး ဖမ်းပေးစေချင်ပါတယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၀၃

ထိုအချိန်တွင် မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်နှင့် စားစရာများကို စားပွဲပေါ်သို့ လာရောက်၍ ချလေသည်။

“ကဲ ကျုပ်တို့ ပြောတာတွေ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ပါဦး”

လူဖေးရှောင်က ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည်နှင့်

“ခင်ဗျား လက်ဖက်ရည်က တယ်ကောင်းလှချည်လား”

ဝမ်းကျူးစန်းက ပြောပြီးသည်နှင့် လူဖေးရှောင်က...

“ကောင်းမှာပေါ့၊ မြောက်ပိုင်းနယ်က လက်ဖက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆက်၍...

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာတတ်ပြီး အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်”

လူဖေးရှောင်က ပြောသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ အမှုထမ်းတွေလဲမှာ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့လူတွေ အများကြီး အလိုရှိတယ်ဗျ”

လူဖေးရှောင်က ပြောလိုက်ကာ ဝမ်းကျူးစန်းအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ ဆက်၍ သောက်နေသည်။

“ကျုပ်တို့က လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးတဲ့ နေရာမှာ ထိုက်တန်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုတော့ ရကြမှာပဲ”

လုဖေးရှောင်က ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဌာနမှာ မထမ်းဆောင်ချင်ဘူးလား”

ဤတွင် ဝမ်ကျူးစန်းသည် လုဖေးရှောင်ကို ကြည့်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို အပြီးသတ် သောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြှတ်နိုးသူပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် ကျုပ်ဟာကျုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့”

“ခင်ဗျား သဘောကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားကို သွားချင်တာ သွားခွင့်ပြုထားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ အမှုထမ်း အဖြစ်ကိုတော့ နားလည်ရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဒီမှာ လုဖေးရှောင်၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်လို့ ထပ်ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဗျ၊ အမှုထမ်းဆိုပေမယ့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်မြို့မှာ ကိုယ်နေနိုင်ပါတယ်”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၀၅

“သည်လိုဆိုရင် ခင်ဗျားက သည်တာဝန်ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား လိုလိုလားလား လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ပေးချင်ပါတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းကို လုဖေးရှောင်က ပြောရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“သည်လိုဆိုရင် ကျုပ်လုပ်မယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ပြောပါ”

“ကျုပ် တာဝန်ယူရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုံစမ်းချင်တယ်”

“စိတ်ချ၊ ရော့ သည်စာအုပ်နဲ့ ရောက်တဲ့ နေရာတိုင်း ငွေထုတ်ယူနိုင်တယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ကြည့်လိုက်ရာ စာအုပ်မှာ ငွေတစ်သောင်း တိတိ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းက နေရာမှ ထလိုက်ကာ...

“သည်လိုဆိုရင် ကျုပ်သွားနိုင်ပြီလား”

လုဖေးရှောင်က ထ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

လုဖေးရှောင်နှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ထိုအဆောက်အအုံကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာတော့သည်။

သူသည် ဟိုလွန်ပို့ဆောင်ရေးဌာနသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ လူထင်းက သူ့အား မေးသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိကိုခေါ်၍ ဈေးလမ်းမကြီး အတိုင်းလာ၍ မြင်းရောင်းရာ နေရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် မွန်ဂိုမြင်းနှစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူလိုက်ကာ မြင်းများကို စီး၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရှောင်ရိမှာ ဝမ်ကျူးစန်း၏မြင်းနှင့် ယှဉ်၍ စီးလာခဲ့သည်။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာကာ ညစာ ဝင်၍ စားသောက်လိုက်သည်။

ညစာ စားပြီးနောက် သူတို့သည် ဆက်လက်၍ ထွက်ခွာလာကြပြန်သည်။

ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ လေရောမိုးပါ ကျလာသဖြင့် လမ်းဘေးတွင်ရှိသော နတ်ကွန်းပျက်ကြီး ရှိရာသို့ သူတို့သည် အမြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

နတ်ကွန်းပျက်ကြီးထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိချေ။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၀၇

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုတစ်ညတာ နတ်ကွန်းပျက်ကြီးထဲတွင် အိပ်စက်လိုက်လေသည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းတို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မနက်ဖြန် လေ့ပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်မယ်လို့ ထင်သလဲ၊ သိချင်ရင် သည်မှာဝယ်”

ထိုသူသည် စာရွက်ကလေးများကို လိုက်ရောင်းနေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူကို ခေါ်လိုက်၏။

“လာဦး”

ထိုလူသည် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် စာရွက်များ ကိုင်ထားသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားနိုင်မယ့်လေ့ ကျုပ်ကိုပေးပါ”

“လျှံငွေ သုံးကျပ်ကျတယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုငွေသုံးကျပ်ဖြင့် စာရွက်ကို ဝယ်လိုက်

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ စာရွက်ပေါ်၌...

“ငမန်း”

ဟု ရေးသားထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာလေသည်။

သူ့အား ကြည့်ရသည်မှာ ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“မေးချင်တာမေး တစ်ကျပ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူကို ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဗေဒင်ဆရာကြီး လာပါဦး”

ဗေဒင်ဆရာကြီးသည် ဝမ်ကျူးစန်းတို့ စားပွဲသို့ ရောက်လာ

ပြီး...

“ကဲ ဘာမေးမလဲ”

“ဗေဒင်ဆရာကြီး ထိုင်လေ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ကုလားထိုင် အလွတ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုး

ထိုးပြလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို လာဘ်တင်လိုက်သည်။

“ကဲ မေးချင်တာမေး”

“တစ်ခွန်းက လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်က တွေ့ချင်တယ်။

သူ့နာမည် ဟူစွမ်းကျီလို့ ခေါ်တယ်။ ဒုတိယ မေးခွန်းက သူ ဘယ်မှာ

နေသလဲ၊ နောက်ဆုံး မေးခွန်းက သူဟာ သည်မြို့မှာပဲ ရှိသလား”

ဗေဒင်ဆရာကြီးသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားကာ သူ၏

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၀၉

စာအုပ်လေးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့်လည်း ဟိုကြည့် သည်ခြစ် ပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗေဒင်ဆရာကြီးက ဟောလိုက်၏။

“သည်လူဟာ သည်မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာရှိတယ်၊ သည်မြို့မှာ ခေတ္တနေတာ”

“ဒါပေမယ့် သည်မြို့ အနောက်ဘက် ဘယ်နေရာမှာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

ဗေဒင်ဆရာက...

“သူဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ထဲမှာ နေတယ်”

“ကျုပ် ဒါပဲ သိချင်တယ်၊ တော်ပါပြီ”

ထို့နောက်...

ဗေဒင်ဆရာသည် ထွက်သွားတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင်ရိ၊ မင်း အိပ်တော့၊ ဒါမှ မဟုတ် အခန်းထဲမှာ စောင့်နေ၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဝမ်”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား ပြောဆိုပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ညဉ့်အတော်ပင် နက်လျက် ရှိလေသည်။

မြို့အနောက်ဘက်သို့ သူသည် လျင်မြန်စွာ လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးကို တောအုပ်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် အားလုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

တောအုပ်ထဲတွင် ပိုးကောင်များမှလွဲ၍ အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူသည် ကျောင်းပျက်ကြီးဆီသို့ သွားလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ကျောင်းပျက်၏ဘေးရှိ တောအုပ်သည် ရုတ်တရက် ယိုင်ထိုးသွားကာ လူသုံးယောက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် အဝတ်နက်များ တပ်ဆင်ထားကာ ဝမ်ကျူးစန်းအား ခုန်လွှား၍ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

သုံးယောက်စလုံး ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားလျက်ရှိနေကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်ရာ လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားသည်။

သူ၏ခြေထောက်မှာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁၁

“ဖြောင်း”

“အား”

လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ထိုးကျသွားကာ လူနှစ်ယောက်သာ ကျန်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ခြေထောက်ဖြင့် အနားမပေးဘဲ ကန်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သံကြိုးဆက်တုတ်ဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာလည်း မှောက်ကျသွား၏။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှေ့သို့ ဆက်၍ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း တစ်ခုလုံးကို ရှာသော်လည်း ဟူစွမ်းကျိအား မတွေ့ရချေ။

“တောက်”

ဝမ်ကျူးစန်း ခံပြင်းစွာ တောက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

ဟူစွမ်းကျိမှာ ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ချက်ချင်းပင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှောင်ရုံမှာ သူ့အား မအိမ်ခံစောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ရှောင်ရှိ ဦးလေးကို စောင့်နေတာလား၊ အိပ်ချင်နေပြီလား”

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ရှိ၏လက်ကို ဆွဲကာ အိပ်ခန်းထဲသို့

ဝင်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ အတွေးလွန်နေသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ

ချေ။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁၃

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်အစားများ
လဲလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် နံနက်စာကို လျင်မြန်စွာစားကာ ထွက်လာခဲ့
သည်။

အတန်ကြာသွားမိသောအခါ လှေပြိုင်ပွဲရှိသော နေရာသို့
ရောက်ခဲ့သည်။

လှေများသည် စတင်ဖြိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။

ပရိသတ်ကြီးကလည်း လှေများကို အသီးသီး အားပေးနေ
ကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရှိတို့သည် ငမန်းခေါ်သော ဖြိုင်လှေ
ကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။

ထိုဖြိုင်လှေကို ဖြိုင်လှေများနောက်တွင် တွေ့ရကာ ထို
ငမန်းလှေသည် ခပ်မှန်မှန် အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လှေလောင်းရန် ခိုင်လုပ်သူထံ လျှံငွေ
တစ်ဆယ် ပေးလိုက်ပြီး ဖြတ်ပိုင်းကိုယူကာ ထွက်ခဲ့သည်။

လှေသမားများသည် အော်ဟစ်၍ နေကြသည်။

မကြာမီ လှေများသည် တန်းစီလျက် ရှိနေပေပြီ။

လှေများ ထွက်ရန်အတွက် ခိုင်လုပ်သူက အချက်ပေးလိုက်
သည်။

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုသို့ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေများ
သည် တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်လာလေတော့သည်။

ပရိသတ်ကြီးကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးများတီးကာ အား
ပေးကြလေသည်။

“မိကျောင်း...မိကျောင်း”

“ငမန်း...ငမန်း”

“ရေဘဝ...ရေဘဝကွ”

ပရိသတ်ကြီးသည် လှေများကို အသီးသီး အားပေးလျက်
ရှိနေသည်။

လှေများသည် အပြိုင်အဆိုင် လှော်လာကြရာ မိကျောင်း
နှင့် ငမန်းတို့သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုလှေနှစ်စီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှော်လာရာ ငမန်းက
ပွတ်ကာသီကာ အနိုင်ရသွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လောင်းကြေးငွေများကို သွားရောက်
ထုတ်ယူကာ အပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်...

ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ အရက်နှင့် စားစရာများကို
မှာ၍ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁၅

ထိုအော်သံကြောင့် ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား ခေတ္တ
ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးသည် ကသောကပါး
ပြေးလာသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် သူမ၏နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြ
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူနှစ်ယောက်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ တစ်
ယောက်ကို သူ၏လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း ရုတ်တရက် ဓားမြှောင်ကို
ထုတ်ကာ ဝမ်ကျူးစန်းအား ဝင်၍ ထိုးလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ပေးလိုက်ကာ သူ၏ပြင်းထန်သော
လက်သီးဖြင့် မေးရိုးဆီသို့ ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

ထိုလူသည် မှောက်ကျသွားတော့သည်။

ရှေ့မှ ထွက်ပြေးလာသော မိန်းကလေးသည် ဝမ်ကျူးစန်း
အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ နှင်းဆီဂေဟာ
ကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ၊ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြော၏။

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

မိန်းကလေးသည် ပြန်လည်ကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွား
တော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် တည်းခိုရာ နေရာသို့ ပြန်
လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ရှောင်ရိ
အားခေါ်လျက် နှင်းဆီဂေဟာရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

နှင်းဆီဂေဟာသည် ခြံကြီးတစ်ခြံ ဖြစ်ကာ ဝင်းတံခါးကို
ပိတ်ထားလေသည်။

ကြည့်လိုက်ရာ မည်သူမျှ မရှိသည့်အတွက် ရှောင်ရိကို ပွေ့
ချီလျက် ပန်းခြံထဲသို့ ခုန်၍ ဝင်လိုက်လေသည်။

“နှင်းဆီဂေဟာက သည်မြို့မှာ နာမည်အကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါပေ
မယ့် အခုထိ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ရှောင်ရိ၊ မင်း ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့၊ ငါ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်
နေ မင်းဝင်မပါနဲ့၊ ဘေးကနေသာ အသာကလေး ကြည့်နေ”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁၇

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူက ပလွေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
ပလွေသံသည် ရှေးသီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်နေခြင်း ဖြစ်

သည်။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ...

သူတို့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် လူတစ်ယောက် ပလွေမှုတ်
လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ထိုပလွေသံရှင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

သူတို့သည် ပလွေသံကို ရပ်၍နားတောင်နေရာ စိတ်ထဲ
လွမ်းဆွေးမှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူတို့၏စိတ်ကို မနည်းပင် ထိန်းထားလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက်...

အတော်အတန်ကြာမှ ပလွေသံရှင်သည် ပလွေမှုတ်ခြင်းကို
ရပ်ဆိုင်းကာ ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲ”

ဟု မေး၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက လွန်ခဲ့သည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ
လိုက်၏။

ထို့နောက်...

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှင်းဆီဂေဟာကို မိန်းကလေးက လာရောက်ရန် ပြောဆိုခဲ့
၍ သူတို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုလူက ဝမ်ကျူးစန်း၏စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်
လိုက်ပြီး...

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲသည် မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်
ရဲ့ညီမ ဝှာကျင်းပါ။ ညီမလေးကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ပန်းစိုက်ပြီး ရောင်းကြတာပါ။ ဒါကြောင့်မို့
နှင်းဆီဂေဟာဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာပါ”

ထိုသူကပြောရင်း နှင်းဆီဂေဟာ ခြံထဲရှိ အိမ်ကြီးဆီသို့
သူတို့အား ခေါ်၍ သွားလေသည်။

ထိုအိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

သူမက ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား တွေ့လျှင်...

“ဟင် အစ်ကိုတို့ပါလား၊ အစ်ကိုဝှာဖုံး အဲဒါ ကျွန်မကို ကယ်
တင်လိုက်တဲ့ သူတွေပါ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝှာဖုံးပါ”

ထိုသူက သူ့ကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ အိမ်ထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ၊ အခုလို ကူညီတဲ့အတွက်
အရမ်းပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှင်းဆီဂေဟာမှာ လေးပေအခန်း၊ ခြောက်ပေခန်းလောက်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၁၉

ရှိပြီး နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ပန်းစိုက်ပြီးတော့ ရောင်းတာလား၊ သည်လုပ်
ငန်းပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဝှာဖုံးက...

“ကျွန်တော်တို့ မိဘများ ရှိစဉ်က ပန်းကို ရောင်းတာ မှန်ပါ
တယ်၊ နောက်တော့ ပန်းကို စိုက်ပြီး မရောင်းတော့ပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဝှာကျင်းမှာ အရက်နှင့် စားစရာများကို
စားပြုပေါ်သို့ လာ၍ချသည်။

“ညီမလေး စည့်သည်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စည့်ခံ
လိုက်ပါ၊ ငါအပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဝှာဖုံးက ဝမ်ကျူးစန်းကို ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကိစ္စလေး ရှိလို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ထို့နောက် ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတော့သည်။

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းကျူးစန်းတို့နှင့် ရှောင်ရိတို့သည် ငှာကျင်း ပြင်ပေးသော
အစားအသောက်များကို စားသောက်နေကြသည်။

ငှာကျင်းက အနားတွင်ထိုင်၍ စကားကို တတွတ်တွတ်
ပြောနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ စကားပြောသံများကို ကြား
လိုက်ရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ငှာဖုံးနှင့် လူတစ်ယောက်တို့သည်
ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ငှာဖုံးနှင့် တွဲလာသော လူကြီးမှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်
အရူးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးသည် ဝမ်းကျူးစန်းတို့ စားသောက်နေသော စားပွဲ
ကို မြင်လျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား၊ တယ်ကောင်းတဲ့ စားစရာတွေပါလား၊
ငါတောင် အဲသည်လို မစားရဘူးကွ ငှာဖုံး”

ငှာဖုံးက ထိုလူကြီးအား ပြောလိုက်သည်။
“မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားကြိုက်သလို စားပါ၊ သည်က မိတ်

ဆွေတွေကတော့ ကျွန်တော့်နမူနာ မိတ်ဆွေတွေပါ”
ငှာဖုံးက ထိုလူကြီးအား စည်ဝတ်ပြုလိုက်၏။

ထိုလူကြီး သဘောကျသွားသည်။
ငှာဖုံးအား ကြည့်ကာ...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၂၁

“မင်းက တယ်အလိုက်သိတတ်ပါလား”

ဟု ပြော၏။

ထို့နောက်...

ထိုလူကြီးက ရယ်မောကာ ဝမ်းကျူးစန်းတို့ စားပွဲတွင် ထိုင်
၍ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လိုက်လေသည်။

ငှာဖုံးသည် အနားမှ တစ်ခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကာ...

“ဆရာကြီး စားသာစားနော်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ လူသံများ ကြားလိုက်ရ
သည်။

“ဟေ့ ငှာဖုံး၊ ငါတို့ လာတယ်ကွ၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

ငှာဖုံးသည် အသံကြားလျှင် ပြေးထွက်သွားသည်။

ခဏကြာသောအခါ လူသုံးယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာလေ
သည်။

တစ်ယောက်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသားဟန်
ရှိသည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေး၏။

ငှာဖုံးက ပြောလိုက်သည်။

“သည်ဆရာကြီးကတော့ အရက်ချိုးကုန်းစွန်းပဲ”

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအချိန်တွင် အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် အရက်ခွက်ကို
ချကာ...

“သည်လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲဗျ”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက ဝှာဖုံးကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

သူဌေးသားဟန်ရှိသူက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ပညာနည်းနည်း ပြိုင်ချင်ပါတယ်”

ဟု အရက်ချိုးကုန်းစွန်းအား ပြောလိုက်၏။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက...

“ငါတို့က ပြိုင်ရင် များများ မပြိုင်ဘူး၊ သုံးကွက်လောက်ပဲ
ပြိုင်မယ်၊ ငါက တစ်နေရာတည်းမှာပဲ ပြိုင်မယ်”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက ထိုသို့ ပြောလိုက်ကာ နေရာမှ ပြန်
၍ ထလိုက်သည်။

ဤတွင် ဝှာကျင်းက ထ၍ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ဧည့်သည်တွေပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ရင်နဲ့ပြိုင်မယ်”

သူဌေးသားသည် ဝှာကျင်းက ကြားထဲမှ ဝင်၍သိုင်းပြိုင်
မည် ဆိုသောကြောင့် ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က မင်းနဲ့ပဲ ပြိုင်ရမှာပေါ့”

ထို့နောက်...

စားပွဲဘေးမှာပင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့ ထိအောင် ရိုက်ရင် ကျွန်မ ရှုံး

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၂၃

တယ်၊ ထိအောင် မရိုက်နိုင်ရင် သည်ပွဲက သရေပွဲပဲ”

ဝှာကျင်းက ပြောလိုက်သည်။

ဝှာကျင်းသည် သူဌေးသားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကာ လက်သိုင်းများ
ကို ယှဉ်လိုက်ကြသည်။

သူဌေးသားသည် ဝှာကျင်းကို လက်နှစ်ဘက် မြှောက်ကာ
လက်တစ်ဘက်ကို သိမ်းယူ၍ ကျန်လက်တစ်ဘက်က ဖမ်းလိုက်
သည်။

ဝှာကျင်းမှာ အပြီးမပျက်ဘဲ လက်လေးတစ်ဘက်က ခါး
ထောက်၍ လက်လေးတစ်ဘက်က ရင်ဘတ်ကပ်ကာ ရှောင်လိုက်
သည်။

သူဌေးသားသည် သူဖမ်းသောအခါ လွတ်သွားသော
ကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သုံးပေလောက်
သာ ကွာကြလေသည်။

သူဌေးသားက သူမ၏ဘေးတိုက် လျှောက်လာကာ လက်
တစ်ဘက်ဖြင့် ဝှာကျင်း၏ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြန်
သည်။

ဝှာကျင်းက ကိုယ်ကို လှည့်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူမ၏လက်ကလေးဖြင့် သူဌေးသား၏ကျောကို ရိုက်ချ

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်သည်။

သူဌေးသားက ရှောင်လိုက်ကာ ဝှာကျင်းကို လက်များဖြင့်
ဖမ်းယူလိုက်သည်။

ဝှာကျင်းက အသာလေး ရှောင်လိုက်ကာ သူဌေးသား၏
ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သူဌေးသားသည် ခေါက်ယပ်တောင်ကို ထုတ်၍ သူမအား
စင်ရော်ထိုး ထိုးချလိုက်သည်။

ဝှာကျင်းက ရှောင်လိုက်ပြီး ကျားတံခါးပေါက် လက်ဝါးဖြင့်
သူဌေးသား၏လက်တစ်ဘက်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမိဘဲ ရှိနေကြလေသည်။

သုံးပေကွာ နေရာမှာပင် လှည့်ပတ်ကစားကာ အလွန်
ကြည့်ကောင်းလှသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို
ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဘေးမှ ကြည့်နေကြသော ဝစ်ကျူးစန်းနှင့် အရက်ချိုးကုန်း
စွန်းတို့က ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။

ရှောင်ရိသည် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် လက်ခုတ်တီးကာ ရှိ
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၂၅

ထို့နောက်...

သူဌေးသားက...

“သည်နေတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သရေပွဲ ဖြစ်
သွားပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ သည်က အရက်ချိုး
ကြီးတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြသေးတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောကာ သူဌေးသားက နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်လည်
ထွက်သွားသည်။

ဝှာဖုံးက ပြောလိုက်သည်။

“သည်သူဌေးသားက သိပ်ပြီး မောက်မာတယ်၊ သူက ဝှာ
ကျင်းကို သိပ်ပြီးလိုချင်နေတာ၊ သူနဲ့ ဝှာကျင်းနဲ့ ပညာပြိုင်တာ သူက
ခင်ဗျားတို့ကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝှာဖုံး”

“သူက ကျုပ် နှမကို ယူဖို့ ပြောထားတော့ ခင်ဗျားတို့ရှေ့
မှာ သူ့ပညာကို ထုတ်ပြလိုက်တာပဲ”

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို မြင်တာနဲ့ အတော်စိတ်ပျက်တယ်၊
ကျွန်မ သူ့ကို မယူနိုင်ပါဘူး”

ဤတွင် ဝှာဖုံးက ပြောလိုက်သည်။

“တို့က သူတို့နဲ့ အထိုက်အလျောက် ပေါင်းနေရတော့
သည်းခံရမှာပေါ့ ညီမလေး”

ထို့နောက်...

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ပြန်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ လာပြီး ကြည့်ဦးမယ်”

“သည်လိုဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဘာဘက အရက်ကို သောက်နေဦးပေါ့”

ဌာကျင်းက ပြောလိုက်သဖြင့် အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား ခြံတံခါးအထိ ဌာကျင်းက လိုက်၍ ပို့သည်။

ဌာကျင်းနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်းက စကားပြောလျက် ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ကဲ ကျုပ်သွားမယ် ဌာကျင်း၊ မနက်ဖြန်တော့ ကျုပ်ထပ်တွေ့ရသေးတာပေါ့”

“သွားတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါထက် အစ်ကိုတို့က ဘယ်မှာနေသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ရွှေကြက်ဖစားသောက်ဆိုင်မှာ ခေတ္တတည်းခိုနေတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အဲသည် ရွှေကြက်ဖဆိုင်က ကျွန်မတို့ရဲ့မိတ်ဆွေဆိုင်ပဲ”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၂၇

ဌာကျင်းက ဝမ်းသာသော အပြုံးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ရှောင်ရိက ဝမ်ကျူးစန်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးဝမ်၊ ဌာကျင်းက ဦးလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်လားကွ ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ့မျက်လုံးတွေက ဦးလေးဝမ်အပေါ် စိုက်စိုက်ပြီး ကြည့်နေတယ်”

“တို့က ဧည့်သည် ဖြစ်လို့ သူက ဂရုစိုက်တာပါ၊ မင်းကသာ အထင်မလွဲပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးဝမ်၊ သည့်ပြင် လူတွေကို ကြည့်ပုံနဲ့ မတူဘူး၊ ဦးလေးဝမ်ကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲ”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ၊ ငါတူကတော့ ငါ့ကို မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ”

ထို့နောက်...

ရှောင်ရိကို ကျောပိုးလျက် ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်လာကြသည်။

လမ်းတွင် လူသုံးယောက်က ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား ဝမ်းဝိတ်ထားကြသည်။

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူသုံးယောက်ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍
ကြည့်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်လမ်းကို ဘာကြောင့်
ဝိတ်ထားတာလဲ”

“မင်းတို့နဲ့ စကားပြောစရာ ရှိလို့ပေါ့”

“ဘာပြောစရာရှိလဲ ပြောစမ်း”

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ ဒေါသ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ခင်ဗျား သည်မြို့က သည်နေ့ ထွက်သွားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ သည်မြို့က ထွက်
သွားရမှလဲ”

“ခင်ဗျားကို သတိပေးနေတာ”

“ငါ့ကို သတိပေးနေရအောင် ငါက အရူးမဟုတ်ဘူးကွ၊
မင်းတို့ အခု ချက်ချင်း လမ်းမြန်မြန် ဖယ်ပေးကြ”

“ကျုပ်တို့ သတိပေးတာ နားမထောင်ရင် ခင်ဗျားသိရမယ်၊
လာဟော သူငယ်ချင်းရေ သွားကြစို့”

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူသုံးယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီး လျင်မြန်စွာ ထွက်လာလေသည်။

“ဦးလေးဝမ်း၊ သည်ကောင်တွေက လူဆိုးတွေပဲ၊ ဘာတွေ
လာပြီး သတိပေးနေတာလဲ မသိဘူး”

“သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၂၉

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူနေထိုင်သည့် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ခဲ့
သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်က သူ့အား
စောင့်နေသည်။

ထိုလူသည် သားရေဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းကာ အင်္ကျီရှည်
ကို ဝတ်ထားသည်။

ထိုလူက ဝမ်ကျူးစန်းကို ဆီး၍ မေးလိုက်သည်။

“ရာသီက တော်တော်ဆိုးတယ်၊ မြောက်ဘက်လေကလဲ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်နေတယ်၊ သည်အချိန်မှာ ခရီးသွားရတာ
သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မသွားရင် မဖြစ်လို့ သွားနေရတယ်
ကွာ”

ထိုလူက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် ဝမ်ကျူးစန်း
အား အဓိပ္ပါယ်ပါပါ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပျင်းနေမှာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့
လိုက်ပြီး အရက်သောက်ပါဦး”

ဝမ်ကျူးစန်းက ဖိတ်လိုက်သည်။

ထိုလူက ဝမ်ကျူးစန်းတို့ စားပွဲဆီသို့ လိုက်လာသည်။ စားပွဲ
ပေါ်တွင် ထိုင်မိသောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းက မေးလိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဆရာလုဖေးရှောင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ဆီကို လိုက်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

လုဖေးရှောင်က ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီ လိုက်လာတာပဲ၊ အခု ဘာတွေ ထူးနေသလဲ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့တယ်”

“ဟူစွမ်းကျီလား”

“ဟုတ်တယ် ဟူစွမ်းကျီပဲ၊ သူ့ကို အနောက်ဘက် ကျောင်း ပျက်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလွတ်သွားတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်အလုပ်သမားလေးများသည် အရက်နှင့် စားစရာများကို လာ၍ ပို့ကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လုဖေးရှောင်အတွက် အရက်တစ်ခွက် ဂွဲ ထည့်လိုက်ပြီး သူ့ခွက်ထဲသို့လည်း ငွဲထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တစ်ဖြိုင်တည်း အရက်သောက်လိုက်ကြသည်။

“ဟူစွမ်းကျီဟာ သည်မြို့က လူဆိုးတွေကို ပေါင်းပြီး တစ် ဂိုဏ်းထောင်နေတယ်၊ သူတို့ဂိုဏ်းက လျှို့ဝှက်အဖွဲ့လို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြားရဲ့လား”

လုဖေးရှောင်က...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၃၁

“ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ကို မကြားမိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုးတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို နှောင့်ယှက်နေပြီ”

“ခင်ဗျားသတိထားပြီးတော့ လုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားအတွက် လူနှစ် ယောက်ထားပေးမယ်၊ ကျုပ် မနက်ဖြန်ပဲ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ ခရီး ထွက်ရဦးမယ်”

လုဖေးရှောင်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းက ဆက် လက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ သူတို့ဘာသာ နေကြလိမ့် မယ်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ အဆက်အသွယ်ရအောင် လာပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်လိမ့်မယ်”

လုဖေးရှောင်က ပြောလိုက်ပြီး...

“ကဲ ကျုပ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား စားပြီး သည်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၊ သူတို့ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ထို့နောက်...

လုဖေးရှောင်သည် အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။

“ဦးလေးဝမ်း၊ သည်လူကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးပါတယ်”

“မင်းမြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မစပ်စုနဲ့”

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး ဝမ်းကျူးစန်းသည် အရက်တစ်ခွက်ကို
ငဲ့ကာ သောက်နေသည်။

ရှောင်ရိကလည်း အစားအစာများကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး စား
နေသည်။

သိပ်မကြာလှပါချေ။

လူနှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ ခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ..ထိုင်ပါ”

ဆိုင်လုလင်က ထိုလူနှစ်ယောက်အား ပြောလိုက်သည်။

“တို့က မစားသေးပါဘူးကွာ၊ သည်မှာ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ကို တွေ့ဖို့ လာတာပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြောကာ ဝမ်း
ကျူးစန်း၏စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိပြီး တစ်
ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နဲ့ မကြာခင် တွေ့ရမယ့် လူပဲ၊ ခင်ဗျား
သတိထားပြီး နေလိုက်ပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘေးမှ လူများက ဝမ်းကျူးစန်းအား
သက်သက်မဲ့လာ၍ ရန်လာစသည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

သို့သော်...

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၃၃

ဆက်သွယ်ရေးသမားများ ဖြစ်သည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိ

ကြချေ။

ဝမ်းကျူးစန်းက စားပွဲပေါ်သို့ လက်ချောင်းများဖြင့် စာရေး
ပြကာ...

“ဟေ့ မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ၊ မင်းတို့ကို အရေးစိုက်
မယ်များ ထင်သလား၊ အခု ထွက်သွားစမ်းပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက အများကြားအောင် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို
ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ကိုများ မင်းက ဘာကောင်ထင်လို့လဲ တော်တော်စွာ
တဲ့ ကောင်ပဲ”

ထိုသို့ ပြောကာ လူတစ်ဦးက ဝမ်းကျူးစန်းကို ရိုက်ချလိုက်
သည်။

ဘေးမှ ကြည့်လျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ချလိုက်သည်ဟု
ထင်ရသော်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ထိုင်လျက်မှနေပြီး လက်ဖြင့် ထိုလူနှစ်
ယောက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား”

“အိုး”

ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် ဆိုင်ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေး
သွားလေသည်။

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တကယ်တော့ ဝမ်းကျူးစန်း ရိုက်ချလိုက်သည်မှာ ဟန်ပြ သက်သက်သာ ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခပ်စောစောက သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ရေးလိုက်သော စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါသိပြီးပြီ၊ လှပေးရှောင်က ပြောထားပြီးပြီ”

စာမှာ ခပ်တိုတိုပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အာဏာသားနှစ် ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သည်မြို့မှာ သည်လို လူရမ်းကားတွေလဲ ရှိနေကြတာပဲ”

အခြားစားပွဲမှ စားသောက်နေသူတစ်ယောက်က ပြော လိုက်သည်။

“ကျုပ်သာဆိုရင် သည်ကောင်တွေကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမလွှတ်လိုက်မှာပဲ”

ထိုလူနှင့် စားသောက်နေသူတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အရက်သမားလိုလို လူတစ်ယောက် ဝင်လာ လေသည်။

“ငါက သည်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာတာ ကွ၊ အခုတော့ သည်မှာ ငါနဲ့သိတဲ့ လူတွေနဲ့ လာတွေ့နေပါလား”

အရက်သမားလိုလိုလူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(၁) ❖ ၁၃၅

“ဪ ဦးလေးကုန်းစွန်းပါလား၊ လာ ကျုပ်တို့နဲ့ လာပြီး အရက်သောက်စမ်းပါဦး”

မှန်ပေသည်။ ထိုသူမှာ အရက်ချိုးကုန်စွန်း ဖြစ်၏။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... ငါက ကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာ နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်းတို့နဲ့ လာတွေ့နေရတာကိုး”

“ဦးလေး ကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“သည်ကလေးက တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ သူက အသက် ခြောက်ဆယ် ရှိပြီကွ”

ထိုသို့ ပြောကာ ဝမ်းကျူးစန်း၏စားပွဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက် သည်။

“ဟာ ဦးလေးပြောတဲ့ သူဟာ ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ အသက် ခြောက်ဆယ် ရှိနေပြီ၊ သူ အခြားတစ်နေရာကို သွားနေမှာပေါ့”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... ငါက သူ့ကို ကလေးပဲ ခေါ်တယ်ကွ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် အရက်တစ် ခွက်ကိုယူ၍ သောက်လိုက်သည်။

“ဟာ မဆိုးဘူးဟေ့၊ သည်အရက်က တော်တော်ကောင်း တာပဲ”

“ဦးလေးကြိုက်သလောက် သောက်လေ၊ ကျွန်တော်တို့က ပျံ့မယ်”

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါကတော့ သောက်မှာပဲကွ”
အချိန်မှာ မှောင်၍လာပြီ ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူများ ရောက်လာကြလေ

သည်။

ထွက်သွားသော လူများလည်း ရှိသည်။
ဝင်ရောက်လာသူများသည် ကစားသမားများ ဖြစ်ဟန်တူ

သည်။

“ဟေ့ သည်တစ်ခါတော့ ငါက ငွေတွေကို ပုံအောပေးရမယ်
ကွ”

“ဆရာနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကိုလဲ မမေ့နဲ့နော်၊ ဒါထက် ဆရာ
ကောင်မလေးတွေက အချောအလှလေးတွေ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါလဲ သွားနေတာပဲ”
ထိုလူများသည် ပြောရင်းနှင့် စားသောက်နေကြလေသည်။
အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် စားသောက်ပြီးသောအခါ...
“ငါပြန်မယ်ဟေ့”

“ဦးလေး လမ်းလျှောက်နိုင်ပါဦးမလား”
“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာငါ သွားနိုင်ပါတယ်”
“ရှောင်ရဲ၊ မင်းအိပ်ခန်းထဲက စောင့်နေ”
“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဝမ်း၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”
ဝမ်းကျူးစန်းသည် အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနှင့်အတူ ဆိုင်ပြင်သို့

အညတရညှုရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၃၇

ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နှင်းများက စောစောစီးစီး ကျနေသည်။
လေကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်နေလေသည်။

လေနှင့်အတူ ပုန်လုံးကြီးများကလည်း လုံးကာလုံးကာ
တိုက်လာလျက်ရှိသည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် နှုတ်ဆက်၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်
သွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းလည်း လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့၏။
သူသည် ဈေးလမ်းမကြီးမှနေ၍ အိမ်တစ်အိမ် ရှေ့သို့
ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာမှ ရပ်၍ကြည့်ပြီးနောက် သူသည် အိမ်ကလေး
ဆီသို့ လျှောက်၍လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါ မင်းမိတ်ဆွေပါ”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ထို့နောက်...

ဝမ်းကျူးစန်းသည် တံခါးကိုတွန်းကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး ပြန်၍
ပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် အခုမှ လာတာလား ဟူစွမ်းကျိုး၊ ရှင် ကျွန်မထံ မုန်း

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားပြီလား”

စဉ်ခန်းနောက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမသည် ဟူစွမ်းကို အောက်မေ့၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ဟူစွမ်းကို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးပဲ”

သူမက ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်သည်။

“ဪ ရှင်ကိုး၊ ကျွန်မက ဟူစွမ်းကို ထင်နေတာ”

“ဟူစွမ်းကို မလာဘူးလား”

“မလာတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

သူမက ပြော၏။

“သည်လိုဆိုရင် ကျုပ်ပြန်ဦးမယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းက လျှံငွေတစ်ရာကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် လူငါးယောက်သည် သူ့အား ဝိုင်းထားသည်။

ငါးယောက်စလုံးသည် ခုန်လွှား၍ သူ့အား ဝိုင်းတိုက်ခိုက်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၃၉

လိုက်ကြလေသည်။

“ယား”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ခါးတစ်ချက်တွန့်ကာ လေထဲသို့ ထိုးတက်လိုက်သည်။

လေထဲမှ နေ၍ ခြေထောက်များကို သိမ်းကျုံး၍ ကန်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးချောင်းဆက်တုတ်ဖြင့် သိမ်းကျုံး၍ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အား”

“အင့်”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လေထဲမှနေ၍ ကျွမ်းတပတ်ပစ်ကာ အောက်သို့ ပြန်၍ ကျလာသည်။

သူက မာန်သွင်း၍ အော်ဟစ်လိုက်ကာ ကျန်သော လူများကို သုံးချောင်းဆက်တုတ်ဖြင့် သိမ်းကျုံးရိုက်ချလိုက်သည်။

ငါးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က လဲကျသွားပြီး သုံးယောက်က ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာလာပြီး နောက် အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

စောစောက လူငါးယောက်မှာ လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက လူများ ဖြစ်သည်။

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့အား ဟူစွမ်းကျိက လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ ဟူစွမ်းကျိနှင့် သူတို့၏ဂိုဏ်းသားများပိုင်သော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်...

ထိုအဆောက်အအုံမှာ လောင်းကစားပိုင်းများဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွင့်ထားသော အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက အထဲသို့ ဝင်၍ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

သူသည် ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည်။

“ရှေ့ မင်းအတွက်ငွေ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူ၏လက်ထဲသို့ ငွေထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုတံခါးစောင့်ကြီးအား ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ နောက်ထပ် တံခါးစောင့်တစ်ဦးကို တွေ့ရပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုအဆောက်အအုံထဲတွင် မီးများ ထိန်ထိန်ညှိုးအောင် ထွန်းထားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ လောင်းကစားပိုင်းများကို မျက်စိကစားရင်း ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ လောင်းကစားပိုင်းထဲမှာ ဘယ်ပိုင်းက အလျော်များသလဲ”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၄၁

“လာ..လာ၊ ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့”

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ ထိုမိန်းကလေး နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ လောင်းကစားပိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ထိုးကြ..ထိုးကြ၊ လျော်နေတယ်နော်”

ဒိုင်လုပ်သူ မိန်းကလေးသည် အံစာတုံးထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို လှုပ်ခါလျက်ရှိသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက နံပါတ်သုံးဂဏန်းကို ငွေများ စုပုံ၍ ချလိုက်သည်။

ဒိုင်လုပ်သူ မိန်းမချောလေးက ပြုံးလိုက်ကာ အံစာတုံးကို ဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

မဖွင့်နိုင်သေးချေ။

အံစာတုံး ထည့်ထားသော ခွက်ဖုံးမှာ ရုတ်တရက် မပွင့်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ဟင် သည်ခွက်ဖုံးကလဲ ဘာဖြစ်လို့ မပွင့်တာလဲ”

သူမက အားကုန် လက်ဖြင့်တွန်းကာ ဖွင့်နေလေသည်။

အမှန်တော့ ဝမ်ကျူးစန်းက သူ၏အတွင်းအားဖြင့် ဆွဲကာဖိထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အတန်ကြာသောအခါမှ အဖိုးမှာ ပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။
“သုံး”

အားလုံးမှာ ဟာခနဲ အော်လိုက်ကြသည်။

အံ့စာတုံးကို ထိုးထားသော သူများသည် မှင်တံမိနေကြ
သည်။

သုံးဂဏန်းဟူသော လူမှာ ဝမ်ကျူးစန်းတစ်ယောက်သာ
ပါသည်။

ဒိုင်လုပ်သူ မိန်းကလေးသည် အခြားလောင်းသူများကို စား
လိုက်ပြီး ဝမ်ကျူးစန်းတစ်ယောက်ကိုသာ စုပုံ၍ လျော်လိုက်ရသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လောင်းကစားငွေများကို ထည့်၍
အခြားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ ကူးခဲ့သည်။

သူသည် ထိုဝိုင်းမှလည်း အနိုင်ရရှိပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူ၏မျက်နှာကို ခပ်ငုံ့
ထားပြီး အတွင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမှာလဲ”

ကစားဝိုင်းကို စောင့်ရှောက်သည့် လူထဲမှ တစ်ယောက်က
မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ဗိုက်နာနေလို့ပါ”

“ကဲ ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွား၊ ဟောသည်လမ်းကသွား”

ထိုလူက အိမ်သာသို့ သွားရန် လမ်းညွှန်လိုက်လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၄၃

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲပိတ်ကာ သူ၏မျက်
နှာကို လျင်မြန်စွာ ပြုပြင်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မျက်မှန်ကို တပ်ကာ သေသေချာချာ ပြု
ပြင်ပြီး ဦးထုပ်ကို လှန်ကာ ဆောင်းလိုက်သည်။

သူ၏အင်္ကျီကိုလည်း ပြောင်းပြန်လှည့်၍ ဝတ်လိုက်သည်။
ယခုအခါတွင် ဝမ်ကျူးစန်း၏မျက်နှာမှာ အသက်ငါးဆယ်

ကျော် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် တူနေပေတော့သည်။

သူ အိမ်သာမှ ထွက်သောအခါ ဘယ်သူမှ မသိချေ။
သူသည် တာဝန်ခံရှိနေသော အခန်းသို့ လျှောက်လာ
သည်။

အစောင့်မိန်းကလေးတစ်ဦးက...

“ဘဘက ဘယ်သွားမှာလဲ”

အစောင့်မိန်းကလေးတစ်ဦးက မေးလိုက်သည်။

“သည်မှာ တာဝန်ခံ ရှိသလား၊ ကျုပ်က တာဝန်ခံဆီ သွား
မလို့ဘဲ”

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်က သူ့ကို ပြောစရာ ရှိလို့ပဲ”

“တာဝန်ခံက အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြော
နေတယ်၊ ဘဘ သည်အချိန် ဝင်လို့ မရဘူး”

“ကောင်းပြီ..ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ကစားဝိုင်းဘက် သွားလိုက်

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် လောင်းကစားမည့်သူများ အတော်စွပ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် လောင်းကစား ဌာနတစ်ခု၏ပိုင်းတွင် ငွေများကို ချထားလိုက်သည်။

လောင်းကစားပိုင်းဒိုင်သည် သူ၏အံ့စာတုံးကို ဖွင့်လိုက် သည်။

အံ့စာတုံးမှာ လိမ့်နေပြီး ဝမ်ကျူးစန်း ထိုးသော ဂဏန်းကို အံ့စာတုံးက ပြလျက် ရှိသည်။

“ငါးဂဏန်းကွ”

ဟု အော်လိုက်သော သူများမှာ ဆူညံသွားလေ၏။

ထိုပိုင်းတွင် ဒိုင်လုပ်သူက အားလုံးကို လျော်လိုက်ရလေ သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုပိုင်းမှ ထလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ သည်။

သူ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လူနှစ်ယောက်က လိုက် လာသည်။

“သည်မှာ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားနိုင်တဲ့ ငွေတွေကို သည်မှာ အကုန်လုံးပေးခဲ့စမ်း”

“ဟေ့ နိုင်တဲ့ ငွေတွေကို ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကနဲ့

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၄၅

ကျုပ်နိုင်တာပဲ”

“အဘိုးကြီး စကားများပါလား ကိုင်းကွာ”

လူနှစ်ယောက်သည် ဘယ်ညာညှပ်၍ ဝမ်ကျူးစန်းအား ပိုင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ လျှပ်တစ်ပြက် ရှောင်လိုက်ပြီးနောက် တစ် ယောက်ကို ညာခြေထောက်ဖြင့် ကန်ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“အား”

“အင့်”

သူ ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်သော လူတစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျရာမှ ပြေးလာပြီး ဝမ်ကျူးစန်းအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်လေသည်။

“သေပေတော့”

ထိုလူမှာ ပါးစပ်မှ ပြောလိုက်ရင်း ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူဆိုး၏ ဓားမြှောင်ကိုင်သော ညာ ဘက်လက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဖမ်းချုပ်ကာ လက်သီးဖြင့် မျက်နှာဆီ သို့ ထိုးချလိုက်လေသည်။

“အား”

ထိုလူဆိုးနှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်တွင် လဲကျသွားကာ သတိမရတော့ပေ။

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

ဝမ်းကျူးစန်းက ထိုနေရာမှ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

အချိန်ကြာပြီးနောက် လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် ဒယ်ဒယ်ပိုင် ဖြင့် လောင်းကစားဝိုင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကစားဝိုင်းပိုင်ရှင်နှင့် အသက်လေးဆယ်

ခန့် ရှိသော လူတစ်ယောက်တို့ စကားပြောနေသည်။

လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသောအခါ လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှိုင်းတဲ့ ငွေကြေးတွေ ပြန်ရခဲ့ရဲ့လား”

“မရပါဘူး ဆရာကြီး၊ သည်အဘိုးကြီးက..”

ထိုကစားဝိုင်းတွင် အစောင့်များ ရှိကြသည့်အနက် ယခု ဝင် လာသော လူနှစ်ယောက်မှာ အားထားရသော လူဆိုးနှစ်ဦးပင် ဖြစ် သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့က သူ့ဆီက ငွေကို ပြန်ပြီး လုယူတယ်၊ ဒါပေ မယ့် လူကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေ သုံးပြီး ရိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ မေ့သွားရပါတယ်”

“သွားစမ်း...သွားကြစမ်း၊ မင်းတို့ အသုံးမကျတဲ့ အကောင် တွေပဲ၊ နောက်မှ ငါပြောမယ်”

အညတရသူရဲကျောင်း(ပ) ❖ ၁၄၇

“သည်လူဟာ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ဝမ်းကျူးစန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျား လူတွေက တကယ်ပေါ့တာကိုး”

စကားဝိုင်းပိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောနေသူမှာ ဟူစွမ်းကျိပင် ဖြစ်ပေသည်။

“မနက်ဖြန်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ် ကြံစည်ထားလို့လဲ”

“သူ့ကို လှေကစားဝိုင်းမှာတွေ့ရင် အနီးကပ် လုပ်ကြံလိုက် မယ်”

“သည်လူက တော်တော်လျင်တယ်နော်၊ ခင်ဗျားသတိထား မှ ဖြစ်မယ်”

ဟူစွမ်းကျိက ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ထိုကစားဝိုင်းပိုင်ရှင်ထံသို့ လျှို့ဝှက်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်နောက်မှ အကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ သူဟာ အင်မတန်လျင်တယ်၊ ခုလဲ ကျုပ်ကို လိုက်ရှာနေတာပဲ၊ သူနဲ့ ကျုပ် ဟာ မကြာခင် တွေ့ရမှာပဲ”

ဟူစွမ်းကျိက ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆီကို မြောက်ပိုင်းက လူတစ်ယောက် မလာဘူး လား”

“မလာသေးပါဘူး ဆရာကြီး”

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကောင်းပြီလေ၊ သည်လူ လာမှ သည်ကောင့်ကို ကြည့်ရှင်း
ရတာပေါ့”

ဟူစွမ်းကျီ ပြောသောလူမှာ ကြေးစားသိုင်းသမားတစ်
ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏အမည် မျက်နှာတစ်ထောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူသည် လူ့အသက်ပေါင်း များစွာကို သတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်
လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၄၉

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ
အတော်ပင် ညဉ့်နက်လျက် ရှိသည်။

သူသည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရှောင်ရိ
သည် အခန်းထဲတွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်။

“ဪ ရှောင်ရိခင်များ သနားပါတယ်”

ထို့နောက်...

ရှောင်ရိအား ပွေ့ချီကာ ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား
ခေါ်လျက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နှင့် လာခဲ့ကြပြီး
မကြာမီ အိမ်တစ်အိမ် ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“သည်အိမ် ကြိုက်သွားပြီ”

ဝမ်ကျူးစန်းက အိမ်ရှင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ရော ခင်ဗျား အိမ်ငှားတာ ကျသင့်ငွေ”

ထို့နောက် အိမ်ရှင်သည် ပြန်၍ဆင်းသွားသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့ အိမ်ကလေးရှေ့မှ ထွက်ကာ လှေဖြိုင်ပွဲ
ရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လှေများမှာ စတင်ဖြိုင်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရိမှာ လှေတစ်စင်းကို လောင်းလိုက်သည်။

လူများမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုး

လာကာ သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

ထို့နောက်...

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်

ကာ ဝမ်ကျူးစန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက လှစ်ခနဲ ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏လက်တစ်

ဘက်ဖြင့် ရန်သူတစ်ယောက်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ရိုက်ချက်သည် အတော်ပင် ပြင်းထန်သောကြောင့်

ထိုလူမှာ မှောက်ကျသွားတော့သည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ ဝမ်ကျူးစန်းအား ခုန်လွှား၍ ဓား

မြှောင်ဖြင့် ထိုးလိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ထိုလူ၏ဓားမြှောင်ကိုငင်သော လက်ကို ဖမ်း

လိမ်ကာ ချိုးလိုက်သည်။

“ဖြောင်း”

“အမယ်လေး”

“ဝန်း”

ထိုလူမှာလည်း အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅၁

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာပြီး အပြင် ထွက်ခဲ့

ကြသည်။

ထို့နောက်...

ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်သည် သူတို့၏ မနီးမဝေး၌

ထိုင်၍ အရက်သောက်နေသည်။

ထိုလူမှာ ခမောက်ကြီးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော

ကြောင့် ထိုလူ၏မျက်နှာအား မမြင်ရပါချေ။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့က နေ့လယ်စာကို စားသောက်ပြီးသောအခါ

အပြင်သို့ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်လာကာ သူ၏ခရီး

ဆောင်အိတ်များကို ယူကာ တည်းခိုစရိတ်များကို ရှင်းပေးခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှင်ကို ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် ငှားထားသော အိမ်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်

သောအခါ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခမောက်ကြီးဆောင်းထားသော

လူတစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ

သည်။

“ဟင် ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ခွင့်ပြုချက် မရဘဲနဲ့ သူ့အိမ်ထဲ

ဘာကြောင့် ဝင်နေတာလဲ”

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူက မလုပ်မယုက်ဘဲ တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် လူနှစ်ယောက်လဲကာ သေဆုံးနေလေသည်။

ထိုသူများမှာ လူဖေးရှောင်က သူ့အတွက် ပေးထားသော
အာဏာသားမှူးများ ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို သည်နေ့ဟာ နောက်ဆုံး မြင်ခြင်းပဲ”

ထိုလူက ဓားကိုထုတ်၍ ဝမ်ကျူးစန်းကို စတင်တိုက်ခိုက်
တော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ရှောင်ရိုက်ကို ဘေးသို့ ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူက လျင်မြန်စွာ ရှောင်၍ ထိုလူနှင့် အပြိုင်အဆိုင် တိုက်
ခိုက်နေ၏။

ထိုလူသည် အရှောင်အတိမ်း တော်လှပြီး ဝမ်ကျူးစန်းက
လည်း အထင်မသေးရဲချေ။

“ဟား”

ထိုလူက အော်လိုက်ပြီး သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် ပိုင်းချလိုက်ပြန်
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက ခါးကို တွန်၍ လေထဲသို့ ခုန်၍ တက်လိုက်
သည်။

ဓားရှည်အား ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ထိုလူအား လျှပ်တစ်ပြက်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅၃

ခုန်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် ရုတ်တရက် ဟန်ပြသိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို
တိုက်ခိုက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်သွားကာ ထွက်သွားသည်။

မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်၍ ထိုလူကို မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဦးလေးဝမ် သည်မှာ ကြည့်ပါဦး”

ရှောင်ရို ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရို ပြသော နေရာတွင် အပေါ်ဝတ်ရုံလွှာ စုတ်ပြတ်
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သွေးများ စွန်းထင်လျက် ရှိသည်။

“သည်လူဟာ ဦးလေးဝမ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အဝတ်အစားတွေ
စုတ်ပြတ်သွားတဲ့အပြင် ဒဏ်ရာလဲ ရသွားတယ်၊ သည်လူကို ဦးလေး
ဝမ်သိလား”

“ငါ မသိဘူး ရှောင်ရို၊ ငါ့ရန်သူထဲက အဆင့်မြင်သိုင်းသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေများတိုက်ကာ နှင်းများကျနေသည်။
ညသည် အလွန်အေးမြလှသည်။
ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ရောင်ကလေးများကို မမြင်ရပါ

ချေ။

ထို့ကြောင့်...
အမှောင်ဓာတ်က လွှမ်းခြုံလျက်ရှိသည်။
ထိုအချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်တွင် အသံတစ်သံသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
အဝတ်လေတိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
ဝမ်ကျူးစန်းသည် ထိုအသံကို ကြားလျှင် ခုတင်အောက်သို့
ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...
ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ခြေထောက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။
ဝမ်ကျူးစန်းမှာ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။
ထိုအချိန်တွင် ညအဝတ်ကို ဝတ်ထားသော မျက်နှာဖုံး
စွပ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါလာတာ သိနေတာ

ကိုး”

“မင်း ငါ့ဆီကို လာတာ မဟုတ်လား”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅၅

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို သတ်ဖို့ လာတာပဲ”

“သည်လိုဆိုရင် ကြာပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဓားထုတ်လိုက်ပါ”

ဝမ်ကျူးစန်းက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းက လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်လွှား၍ ညလူအား တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

ညလူကလည်း သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ဓားဖြင့် ဆီး၍ ခံသည်။
သူတို့သည် နှစ်ဦးစလုံးပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ပြီး
လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားတော့သည်။

“ထန်...ထန်...ထန်”

နှစ်ဦးစလုံး တိုက်ခိုက်ကြရာ မည်သူမျှ အသာမရဘဲ ရှိနေ
ကြ၏။

ဝမ်ကျူးစန်းက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ တိုက်ခိုက်မှုကို
ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ညလူကို ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကို သတ်ချင်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ညလူက အဖြေမပေးချေ။

အတန်ကြာမှ...

“ငါက မင်းကို သတ်ဖို့ လာတာပဲ”

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟုသာ ပြော၏။

ထို့နောက်...

တရကြမ်းပင် ဝမ်ကျူးစန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းကလည်း ညလူအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။

သူတို့သည် လေထဲ၌ပင် လှည့်ပတ်ကာ တိုက်ခိုက်နေ

သည်။

ထို့နောက် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်၍ အောက်သို့ ကျလာသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ညလူကို ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။

ညလူကလည်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ပြိုင်၍ တိုက်ခိုက်၏။

ညလူသည် ဟန်ပြတိုက်ကွက်ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အိမ်ပေါ် ခုန်ချကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ချကာ ပြတင်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅၇

အချိန်မှာ နံနက် မိုးလင်းခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရှောင်ရိသည် ချက်ပြုတ်ကာ ရေဇွေးအိုးတစ်အိုးကို တည်ထားသည်။

“ဦးလေးဝမ် နံနက်စာ စားလိုက်ကြရအောင်”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ရှောင်ရိအား သူ၏သိုင်းပညာများကို ဆက်၍ သင်ပေးခဲ့သည်။

ရှောင်ရိမှာ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ရန် လအနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။

သူ၏ကိုယ်ဟန်မှာလည်း အတော်ပင် ထွားကျိုင်းလာသည်။

ထိုနေ့ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် ရှောင်ရိကိုခေါ်လျက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်...

နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးတွင် ငှာဖုံးနှင့် ငှာကျင်းတို့ ရှိနေသည်။

သူတို့ကို မြင်လျှင် ငှာဖုံးနှင့် ငှာကျင်းတို့က အားရဝမ်းသာဖြင့် ဆီးကြိုဆိုလိုက်သည်။

ငှာကျင်းက ပြောလိုက်သည်။

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်မတို့ မနက်ကတည်းက မွှော်နေတာ၊ အစ်ကိုတို့က မလာကြဘူး၊ ကဲ လာ..လာ”

ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်စုသည် သူတို့ ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက် လာကြသည်။

ထိုသူမှာ သူဌေးသားနှင့် ကိုယ်ရံတော်များပင် ဖြစ်သည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့် အဘိုးအိုတစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။

“ဪ ထန်လှုံစင်း ကြပါ..ကြပါ”

ထိုသို့ ပြောကာ ဂှာဖုံးက ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အရက်ချိုးကုန်းစွန်းလည်း ရောက်လာလေ

သည်။

ထိုအခါ ဂှာဖုံးက...

“ကျွန်တော့်နှမကို နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ချင်းယန်တောင် တန်းက အေးစိမ့်ဂမုန်းကို ယူပေးကြရမယ်၊ သည်ဂမုန်းကို ခုနစ်ရက် အတွင်း ယူဆောင်ပေးရင် ကျုပ်နှမနဲ့ ဘယ်သူမဆို ပေးစားမယ်”

ဂှာဖုံးက ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးပင် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်စီစဉ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား အေးစိမ့် ဂမုန်းက ရဖို့ဆိုတာ မခဲယဉ်းပါဘူး”

သူဌေးသားက ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေးစိမ့်ဂမုန်းက လူမြင်ရင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၅၉

တယ်၊ သူ့ကို ရရင် ကိုယ်ဖော့အားတွေ ကောင်းပြီး အသက်ရှည်နိုင် တဲ့ ဂမုန်းတစ်ခုပဲ၊ ကဲ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ရှာကြပေတော့”

သူဌေးသားသည် ထိုစကားကို ကြားရပြီးနောက် သူ့လူများ နှင့်အတူ ဖြန့်၍ထွက်သွားသည်။

အဘိုးကြီးက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းအား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အေးစိမ့်ဂမုန်းကို တွေ့ဖူးလား”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ...

“ကျုပ်မြင်ဖူးတယ်၊ သူ့ရဲ့ အပင်ဟာ လူတစ်ရပ်လောက် ရှိပြီး ညအချိန်မှာ တောက်ပပျော်မြူးတယ်၊ သူ့ရဲ့နေရာကို သိတဲ့အခါ လျင်မြန်စွာ စည်းဝိုင်းပြီး တူးရတယ်၊ လူများများ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ ပါသွားရမယ်”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနှင့် ထိုအဘိုးကြီးမှာ ရင်းနှီးပြီးသည့် အတိုင်း စကားပြောဆိုလျက် ရှိသည်။

“လာကွာ၊ ငါကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အရက်သွား သောက်ရအောင်”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက ပြောလိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ဂှာကျင်းတို့သည် စားစရာ

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

များကို စား၍ စကားကောင်းနေကြသည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနှင့် အဘိုးကြီးတို့ ရောက်သောအခါ ဘာ
ကျင်းက နေရာပြင်ကာ နေရာပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း မောင်ရင်၊ ချင်းယန်တောင်တန်းကို သွားမယ်
မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လဲ ချင်းယန်တောင်တန်းကို သွားမှာပဲ”

ဘာကျင်းသည် မျက်နှာလေးငယ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘာဝုံးက ဝင်ရောက်လာပြီး...

“ကျွန်တော်ကတော့ လောင်းကြေးစားကြေး သဘောပဲ၊
အေးစိမ့်ဂမုန်းကို အရင်ရတဲ့လူကို ကျုပ်နှမနဲ့ အရင်ပေးစားရမှာပဲ”

“အစ်ကိုက သည်လောက်တောင် ခက်ခဲတဲ့ ဂမုန်းကို ရှာခိုင်း
တာ တကယ်ရော ရှိလို့လား”

“တကယ် ရှိတာပေါ့ ညီမလေးက မရှိဘဲနဲ့ အစ်ကိုကြီးက
လမ်းညွှန်ပါ့မလား”

ထို့နောက်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းသည် သူတို့အား နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကစပြီးတော့ ချင်းယန်တောင်တန်း
ကို သွားမယ်”

“ကံကောင်းပါစေကွာ”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနှင့်အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၆၁

ဘာကျင်းသည် ခြံတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ကာ...

“အစ်ကို ကြိုးစားပြီးရှာပါ၊ ခုနစ်ရက် ကျော်သွားရင် ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ရအောင်ရှာမယ် ဘာကျင်း”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်လုံးချင်း ကြည့်လိုက်ကြကာ
ထိုနေရာမှ ဝမ်ကျူးစန်းသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရွှေကြက်ဖစားသောက်ဆိုင်မှ မြင်းကို
ယူလိုက်၏။

မြို့ထဲမှ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ဝယ်ယူလိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ထိုနေ့ ညနေပင် ချင်းယန်တောင်
တန်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချင်းယန်တောင်တန်း...။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် တစ်ညလုံးပင် ခရီးထွက်လာခဲ့ရာ နံနက်မိုးသောက်ခါနီးတွင် တောင်ပေါ်ရှိ စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုနေရာမှာ တောင်တန်းသားများ စခန်းချသော ရွာလေး တစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရောက်ပြီး မကြာမီ သူဌေးသားထန်လှစင်းနှင့် သူ့ ဟပည့်များသည် တောင်တန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့မှာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ထွက်လာကြလေရာ မကြာမီပင် ချင်းယန်တောင်တန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ချင်းယန်တောင်တန်းပေါ်ရှိ ရသေ့ကျောင်း လေးတစ်ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေရာ ထိုကျောင်းမှ ရသေ့ကြီးက...

“ဒကာလေးတို့က ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

“တပည့်တော်တို့ အေးစိမ့်ဂမုန်းကိုရှာဖို့ လာတာပါ။ တပည့်တော်ကို လမ်းသိရင် ညွှန်ပြပေးပါ”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ သူတို့အား တောင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၆၃

“အေးစိမ့်ဂမုန်းကို ရှာတဲ့အခါမှာ လူ မသိရဘူး၊ ဟောသည်ကနေ သွားရင် ချင်းယန်တောင်တန်းရဲ့ အလယ်ဗဟိုကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ အသည်ကို သွားပြီး မင်းတို့ အေးစိမ့်ဂမုန်းကို ရှာကြပေတော့၊ အေးစိမ့်ဂမုန်းဟာ ညအချိန်မှာပဲ ထွက်တယ်”

“မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်တို့ သွားပါ့မယ်”

ဝမ်ကျူးစန်းတို့က ဦးတိုက်ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ချင်းယန်တောင်တန်းသည် တောင်ငါးလုံးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရှိသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး လာခဲ့ကြရာ ညနေ မိုးချုပ်ချိန်လောက်တွင် တောင်ကြီးတစ်လုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာတွင် ကျားအော်သံများ၊ သားကောင်ကြီးများ ဟိန်းဟောက်သံများကို ကြားရသည်။

ထိုနေ့ညတွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို ဖိုလိုက်ကာ နားလိုက်ကြသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် မီးရောင်များ တဝင်းဝင်း တွေ့ရသည်။

“ရှောင်ရဲ၊ မင်းစကား မပြောနဲ့၊ အေးစိမ့်ဂမုန်း သည်တက်ကို လာနေပြီ”

သူက ပြောကာ ထိုမီးရောင်လာရာဆီသို့ အဆက်မပြတ်ကြည့်နေသည်။

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မီးရောင်မြင်ရသော နေရာမှာ အေးစိမ့်မုန်းရှိသော နေရာ ဖြစ်သည်။

အေးစိမ့်မုန်းသည် လူတစ်ယောက်နှင့် သဏ္ဌာန်တူလှ သည်။

ယိမ်းကာနွဲ့ကာနှင့် အေးစိမ့်မုန်းသည် ကလျက် ရှိသည်။

“လာဟေ့၊ ရှောင်ရီ၊ တို့သွားမယ်”

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ တောင်ကမ်းပါးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။

“ဦးလေးဝမ်း၊ သည်လောက်တောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရ သလား”

“ရှူး တိုးတိုးပြော”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်မုန်း အနီး သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

အေးစိမ့်မုန်းသည် သူတို့အနား မရောက်ခင်မှာပင် အခြား တစ်နေရာသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရီတို့သည် ဆက်၍ လိုက်ကြပြန် သည်။

မကြာမီ အေးစိမ့်မုန်း ရှိနေသော နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ ပြန်သည်။

“အား”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၆၅

ရုတ်တရက် ရှောင်ရီသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး ချော် လဲသွားသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ရှောင်ရီအား အလျင်အမြန် ကူပေးလိုက် ၏။

အေးစိမ့်မုန်းသည် လူသံကြားသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ထွက် ပြေးသွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စခန်းချ သော တောင်ကမ်းပါးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ရှောင်ရီအား ပြောလိုက်သည်။

“မင်းချော်လဲပြီး အော်တဲ့အသံကြားလို့ အေးစိမ့်မုန်း ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဦးလေးဝမ်း၊ သည်လိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်ပါ့မလား”

“ရနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဇွဲနဲ့ စောင့်ကြရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ ဦးလေးဝမ်းရယ်၊ ကျွန်တော်အော်မိတာ မှားတာပဲ”

“မင်းအပြစ်ပဲလို့ ပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဒါတော့ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပဲ”

သူတို့ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ...

“ကဲ မင်းအိပ်ပေတော့ ငါစောင့်နေမယ်”

ထိုသို့ ပြောကာ ရှောင်ရီအား အိပ်စေသည်။

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့နောက်...

သူလည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်လေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် တောတောင်များကို လှည့်ကာ သူတို့ စခန်းချသော တောင်ကမ်းပါးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူသံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက် သည်ကောင်က ငါတို့ထက်အရင် ရောက်နေတာကွ၊ သူရလဲ တို့က ရအောင် အတင်းပြန်လုမယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... ဆရာပြောတာ ဟုတ်တယ်”

“သည်ကောင်တွေ တောထဲမှာရှိနေမှာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နည်းနည်းလွဲနေတယ်၊ တွေ့အောင် ရှာပြီး ရှင်းပစ်ရမယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ... မင်းအကြံ မဆိုးဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် ခြံကြီးတစ်ခြံ နောက်တွင် စောင့်၍ ကြည့်နေသည်။

ထိုလူများမှာ သူဌေးသားနှင့် သူ၏တပည့်များ ဖြစ်ကြသည်။

မကြာမီ ထိုလူများသည် ထိုနေရာမှ ထွက်သွားတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၆၇

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့လည်း ထိုလူများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှ ခြံကြီးနောက်မှ ပြန်၍ ထွက်လာသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့လည်း ဂူကြီးတစ်ဂူထဲတွင် စခန်းချလိုက်ပြီး နားနေလိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် တောကောင်များ အသံကို ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

ညမိုးချုပ်သောအခါ ဂူထဲတွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို ဖိုလိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းမှာ ဂူအပြင်သို့ ထွက်၍ တောတောင်၏ အခြေအနေများကို အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။

ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်တွင် မီးရောင်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမီးရောင်များမှာ မီးပန်းများ လွှတ်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သို့သော်...

ထိုမီးရောင်သည် မကြာခင် သူတို့ထံသို့ မလာဘဲ အခြားတစ်နေရာသို့ သွားရောက်ပျော်မြူးကခုန်နေလေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိကို ခေါ်၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ လက်ထဲတွင် ငါးဖမ်းသော ပိုက်တစ်ခု ပါလာသည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ မီးရောင်ကို တွေ့

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရလေသည်။

စင်စစ် ထိုမီးရှောင်မှာ အေးစိမ့်ဂမုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ဂမုန်းနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်လောက် ကွာသောအခါ
ဂမုန်းလည်း ပျောက်သွားပြန်လေသည်။

ထိုညတွင် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် လှည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြရလေ
သည်။

နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် ဝမ်ကျူးစန်းတို့လည်း နံနက်စာကို
စားကာ အနားယူလိုက်ကြသည်။

တောတောင်များမှာ ကျေးငှက်များ၏အော်သံနှင့် သာယာ
လျက် ရှိသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိအား ချောင်းကလေးတွင် ရေခပ်
ရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

“မင်းရေခပ်ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်လာနော် ရှောင်ရိ”

ရှောင်ရိသည် ရေခပ်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် လူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ သည်ကောင်လေးဟာ ဝမ်ကျူးစန်းရဲ့တပည့်လေးပဲ၊
သူ့နောက်က အသာလေး လိုက်သွားရအောင်”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၆၉

ရှောင်ရိသည် ရေခပ်ပြီး ထွက်လာသည်။

သို့သော်...

တောထဲတွင် လှည့်ပတ်ကာ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာသူများသည် သူ့အား မတွေ့ရတော့

ချေ။

သူပြန်ရောက်လာသောအခါ ဝမ်ကျူးစန်းက သူ့အား စိုး
ရိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ရှောင်ရိ၊ မင်းကြာလှချည်လား”

ရှောင်ရိက လမ်းတွင်တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို
ဝမ်ကျူးစန်းအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော်ကြာနေတာပါ”

ထို့နောက်...

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် နေ့လယ်စာ စားသောက်
ပြီးနောက် အနားယူလိုက်ကြသည်။

အေးစိမ့်ဂမုန်းသည် လူသံကြားလျှင် တစ်နေရာတည်း၌
မနေဘဲ ထွက်ပြေးသွားလေ့ ရှိသည်။

အေးစိမ့်ဂမုန်းသည် ထိုနေ့ညတွင် လုံးဝအပြင်သို့ မထွက်
ဘဲ ရှိနေသည်။

သို့ဖြင့် မိုးစင်စင် လင်းသွားခဲ့ပြန်သည်။

သူဌေးသားနှင့် အဖော်များသည် ဝမ်ကျူးစန်းတို့လောက်

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဒုက္ခမခံကြပေ။

သူတို့သည် နေအခါများတွင် တောထဲမှာလှည့်ပတ်ပြီး ညအခါများတွင် လုံခြုံသောနေရာတွင် စောင့်၍ အိပ်ကြသည်။

လေးရက်မြောက်သော နံနက်တွင် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီး အနားယူနေကြသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်အချိန်တွင် ရသေ့ကြီးသည် သူတို့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရသေ့ကြီးပါလား”

“ကျုပ်ကိစ္စလေး ရှိလို့ တောထဲ လာခဲ့တာ၊ အေးစိမ့်ဂမုန်းကို တွေ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အေးစိမ့်ဂမုန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ပေမယ့် ရှောင်ထွက်သွားတဲ့အတွက် မမိလိုက်ပါဘူး”

“အေးစိမ့်ဂမုန်း ထွက်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်က အသာလေး လိုက်သွား၊ သူ့နေရာကိုသိရင် အဲသည် နေရာကို စည်းဝိုင်းထား လိုက်၊ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ကို မိုးလင်းချိန်မှ တူးယူရမယ်”

ရသေ့ကြီးသည် ထိုသို့ ပြောကြားကာ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၇၁

ဝမ်းကျူးစန်းက ထိုနေ့ညအတွက် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။

ညမိုးချုပ်လာသောအခါတွင် ဂူကြီးထဲတွင် မီးဖိုခုံဖိုကို ဖိုကာ အအေးဓာတ်ကို ကာကွယ်နေကြလေသည်။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် ဝမ်းကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိနှင့် အတူ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မကြာခင် မီးရောင်ကို မြင်ရပြီး အေးစိမ့်ဂမုန်းလည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့လည်း နောက်မှ အသာလေး လိုက်ခဲ့သည်။

လုံးဝအသံ မပြုရဲချေ။

မကြာမီ အေးစိမ့်ဂမုန်းသည် သူ၏အထဲသို့ တပြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းတို့လည်း အေးစိမ့်ဂမုန်းအား ချဉ်းကပ်၍ စည်းဝိုင်းဝိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပိုက်ကွန်ဖြင့် အုပ်၍ ထားလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဂူထဲသို့ ပြန်၍ အိပ်စက်ခဲ့လေသည်။

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ပိုက်ကွန်အုပ်ထားသော အေးစိမ့်
ဂမုန်းရှိရာ နေရာသို့ ဝမ်းကျူးစန်းတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ တူးလိုက်ကြရာ အေးစိမ့်ဂမုန်း
သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်နှင့် တူနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

သူတို့သည် အေးစိမ့်ဂမုန်းကို ယူဆောင်ကာ အိတ်ထဲသို့
ထည့်၍ ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ညတွင်းချင်းပင် တောင်ပေါ်မှဆင်း၍ ခရီး
ဆက်ခဲ့ကြသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၇၃

ဝမ်းကျူးစန်းတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ နံနက်လင်းသောအခါ ရွာ
ကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ပြီး
ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ ညနေအချိန်လောက်တွင် သူတို့ မြို့ဆီသို့
ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် မြို့သို့ ရောက်လျှင် ချက်ချင်းပင် နှင်းဆီဂေဟာ
ခြံဝင်း အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက် ရှိသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတွေ့ရပါချေ။

သူတို့သည် အိမ်ကလေးအတွင်း ဝင်လာခဲ့၏။

“ဌာဖုံး..ဌာဖုံး”

ဝမ်းကျူးစန်းက အော်ခေါ်လိုက်၏။

မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရချေ။

ထိုစဉ်...

ရှောင်ရိက...

“ဦးလေးဝမ်း ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောပြီး အိမ်ကလေး၏ထောင့်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး
ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် ဌာဖုံးမှာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
လေ၏။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟင် ဝှာဖုံး ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဝှာကျင်းအား စိုးရိမ်သွား၏။

သူသည် ဝှာဖုံး၏အလောင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ဘေးတွင်
စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရ၏။

“ဝှာကျင်းကို တွေ့ဆုံရင် မဟူရာခြံဝင်းကို လိုက်ခဲ့ပါ”

စာမှာ ခပ်တိုတိုပင် ရေးထားသည်။

မဟူရာခြံဝင်းမှာ မြို့မြောက်ဘက်တွင် ရှိပြီး အလွန်ကြီးမား
သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိသည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ တိတ်
တဆိတ် ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သူသည် အခန်းတစ်ခု အရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်
နှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေ၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်အား သွေးကြောပိတ်၍ အခန်းထဲသို့
လျင်မြန်စွာ ဝင်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် ဝှာကျင်းမှာ ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည်။

“ဝှာကျင်း...ဝှာကျင်း”

“ဟင် အစ်ကိုပါလား”

“ကဲ ဝှာကျင်း မြန်မြန်ထွက်”

သူတို့သည် ဝှာကျင်းအား ခေါ်၍ အပြင်ထွက်ခဲ့ကြလေ
သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၇၅

ဝမ်ကျူးစန်းသည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝှာကျင်းအား

နေရာချပေးလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ဝှာကျင်း၊ အစ်ကိုကို ပြောပြပါဦး”

“မနက်ဘက်စောစော ရန်သူတွေ ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို လာ
ဖမ်းတယ်၊ အစ်ကိုက ပြန်တိုက်ခိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က အင်
အားများတော့ အစ်ကို အသက်ခံလိုက်ရတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်မ
ကို သည်ခြံဝင်းကြီးထဲ ခေါ်ထားတာပဲ”

ဝှာကျင်းမှာ ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

ဝမ်ကျူးစန်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ညီမရယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ အစ်ကိုလဲ
ရှိနေတာပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ညီမအစ်ကိုကို သွားပြီး သဂြိုဟ်ကြတာ
ပေါ့”

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဝှာကျင်းကို ခေါ်လျက် နှင်းဆီဂေဟာခြံကြီး အတွင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝှာဖုံးမှာ လုံးဝပင် အစအန ပျောက်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟင် အစ်ကိုအလောင်းလဲ မတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုတို့လဲ လိုက်ရှာနေတာ လုံးဝမတွေ့ဘူး”

သူတို့သည် ခြံထဲတွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ချေ။

နေ့လယ်တွင် ဝှာကျင်း၏ သားချင်းဆွေမျိုးများ ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်လာကြသည်။

ဝှာကျင်းက ဧည့်ခံစကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့ကြပြီး စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ ငါတို့အတွက် အရက်နဲ့ စားစရာတွေ ယူလာခဲ့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဪ ဘာပါလား”

“လက်စသတ်တော့ မင်းတို့ကိုး”

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် သူတို့ စားပွဲသို့ လျင်မြန်စွာ

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၇၇

ရောက်လာကာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့သွားတာ အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် ဝှာဖုံး၏အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဝှာဖုံး ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးကာ ဝှာကျင်းကိုလည်း ဖမ်းခေါ်သွားကြကြောင်း၊ သူက ဝှာကျင်းကို ကယ်ထုတ်ပြီး နှင်းဆီဂေဟာသို့ လာခဲ့ရာ ဝှာဖုံး၏အလောင်းအား မတွေ့ရတော့ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒါဆိုရင် ထူးဆန်းတာပဲ၊ သည်အလောင်းကို ဘယ်သူက ယူသွားတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လဲ စုံစမ်းဖို့ အခု ထွက်လာခဲ့ကြတာ”

“အေး မင်းတို့လဲ စုံစမ်းကြပေါ့၊ ငါလဲ စုံစမ်းမယ်”

ထို့နောက်...

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းနှင့် ဝမ်ကျူးစန်းတို့သည် စားသောက်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကာ လမ်းခွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် အိမ်သို့ ခေတ္တပြန်လာကြပြီး ယူစရာ ရှိသည်များကို ယူဆောင်ကာ ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီဂေဟာတွင် ဝှာကျင်း၏ဆွေမျိုးများ ရောက်နေကြ

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သော်လည်း မိုးချုပ်ချိန်တွင် အဒေါ်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှ လွဲ၍ ပြန်သွားကြလေသည်။

“ဇာဖုံးရဲ့အလောင်း လုံးဝပျောက်နေတယ်ဆိုတော့ ဒါ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်၊ အခုထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးပါ လား”

ဝစ်ကျူးစန်းက ဇာကျင်းအား မေးလိုက်သည်။

“ဘာသတင်းမှ မရသေးတူး အစ်ကိုရေ၊ သည်အဖြစ်က အရမ်းထူးဆန်းတယ်”

ယိုအချိန်တွင် အရက်ချိုးကုန်းစွန်း ရောက်ရှိလာ၏။

သူက...

“တစ်ည နှစ်ညလောက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး၊ သဲလွန် စ တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမှာပဲ”

ထို့နောက်...

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းသည် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေ သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခြံနီးချင်းများနှင့် ဆွေမျိုးများ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဝစ်ကျူးစန်းမှာ ယခုအခါ အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ ကာ ငှက်သရက် ဇာကျင်းကိုထား၍ ဘယ်မှမသွားရဲချေ။

သို့သော်...

အညတရသူရဲကောင်း(၁) ❖ ၁၇၉

ထိုညမှာပင် ဟူစွမ်းကျီ၏သတင်းကို အဟိအကျ သိရန် အတွက် ဇာကျင်းကို ပြောပြပြီး သူက အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ရှောင်ရီကို သူက အစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့သည်။

သူသည် လောင်းကစားဝိုင်းသို့ လာခဲ့ပြီး အခြေအနေများ ကို လေ့လာသည်။

ဧည့်ကြိုက သူ့အား ကြိုဆိုညှိမံသည်။

ထိုအချိန်တွင် လောင်းကစားဝိုင်း အုပ်ချုပ်သူသည် သီးသန့် အခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်သွားသည်။

“ဆရာ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူဟာ ပိုက်ဆံ တွေ ခပ်များများ ချထိုးတယ်၊ သူ့ကို တစ်ခါမှ မခြင်ဖူးဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပါ၊ တစ်ခုခုဆို ငါ့ဆီ လာပြီး သတင်းပို့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ထိုသို့ ပြောကာ ထိုလူသည် အပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့လေ သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် လောင်း ကစားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်လေသည်။

ထိုလူမှာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အုပ်လျက် ကာကွယ်ထားပြီး ကြည့်ရသည်မှာ လူသေမျက်နှာနှင့် တူလေသည်။

ထိုလူသည် လုံးဝစကားမပြောချေ။

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားကာ ကစားပိုင်း၏ ပိုင်ရှင်ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

လောင်းကစားပိုင်း ပိုင်ရှင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေ၍ ထိုလူကို မမြင်ချေ။

အတန်ကြာမှ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ လာတာလဲ”

“ကိစ္စကတော့ မင်းကို သတ်ဖို့ပဲ”

ထိုသို့ ပြောကာ လူသေမျက်နှာနှင့်တူသော လူက ကစားပိုင်းပိုင်ရှင်၏လည်ပင်းကို ညှစ်တော့သည်။

“အား”

လောင်းကစားပိုင်း ပိုင်ရှင်မှာ မည်သို့မျှ လှုပ်၍ မရတော့ဘဲ ထိုလူ၏လက်ထဲမှာပင် မျက်လုံးပြူး၍ အသက်ထွက်သွားတော့သည်။

လူသေမျက်နှာနှင့်တူသော လူသတ်သမားသည် နောက်သို့ ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

တာဝန်ကျသော အစောင့်နှစ်ဦးမှာ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့ဆရာမှာ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ သည်မှာ တို့ဆရာ အသက် မရှိတော့ဘူး၊ ခပ်စောစောက ဝင်လာတဲ့ လူကို မင်းတို့ မှတ်မိကြလား၊ လိုက်ကြစမ်း”

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၈၁

လောင်းကစားပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြပြီး အစောင့်များလည်း ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ရှာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လောင်းကစားပိုင် အမျိုးသမီးများလည်း ထွက်ပြေးကြလေသည်။

အောက်ထပ်တွင် စောင့်နေသော အစောင့်တစ်ယောက်မှာလည်း လက်ဝါးဖြင့် ဖြတ်၍ အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မေ့မြောသွား၏။

ထို့နောက်...

ထိုလူသည် ထွက်ပြေးသွားသည်။

“တွေ့ပြီဟေ့ လူသတ်သမားကို တွေ့ပြီ၊ ဟေ့ မလွတ်စေနဲ့ ဖမ်း...ဖမ်း”

ထိုလူ နောက်သို့ ပိုင်း၍ လိုက်ကြပြန်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာပြီးနောက် လူများလိုက်သော နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။

လူသတ်သမားသည် ထိုနေရာတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းကျူးစန်းသည် နှင်းဆီဂေဟာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ
သောအခါ နှင်းဆီဂေဟာမှ လူများလည်း စကားပြောကောင်းလျက်
ပင် ရှိကြလေသည်။

ဝှာကျင်းက သူ့အား လာ၍ဆီးကြိုလေသည်။

“အစ်ကို ဘာတွေများ ထူးသလဲ”

“မထူးပါဘူး ညီမရယ်”

“အစ်ကို့အတွက် ညစာ ပြင်ထားတယ်၊ လာစားကြစို့”

ထိုသို့ ပြောကာ ဝှာကျင်းက ထမင်းစားပွဲသို့ ခေါ်သွားလေ
သည်။

ထမင်းစားပွဲသို့ ရှောင်ရှိလည်း ပါလာသည်။

“ဘာတွေများ ထူးသလဲ ဦးလေးဝမ်း”

“မထူးပါဘူးကွာ”

ထို့နောက်...

သူကဲ့သည် ညစာကို လျင်မြန်စွာ စားလိုက်ကြသည်။

“ဒါထက် ကျုပ် မရှိတုန်း သူဌေးသား ထပ်ပြီးလာသေး
လား”

“သူ့ မလာဘူး၊ မနက်ဖြန်တော့ သူတစ်ခေါက် လာမယ်လို့
ပြောပါတယ်”

စားသောက်ပြီးလျှင် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့
ကြသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၈၃

သူတို့အတွက် အခန်းမှာ သီးသန့်အခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေ
သည်။

မိုးချုပ်ချိန်လောက်တွင် လူများ၎င်းသွားကာ အိမ်ရှင်
လောက်ပင် ကျန်တော့သည်။

ထိုနေ့ ညတွင် ဝမ်းကျူးစန်းမှာ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်သေး
ပေ။

သူသည် ဝှာကျင်း၏အစ်ကို ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် အတော်
ပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးကာ ညဉ့်နက်မှ
အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဝမ်းကျူးစန်းက ဝှာကျင်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ဝှာကျင်း၊ ဝှာဖုံးရဲ့ သတင်းကိုတော့ လုံးဝမကြားရဘူး၊ အဲသည်တော့ အစ်ကိုတို့ အိမ်ကို ပြန်ဦးမယ်”

“အစ်ကို တစ်ရက် နှစ်ရက် နေပါဦး”

“အစ်ကို နေဦးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စရှိလို့ သွားရဦးမယ်”

“အစ်ကို သိပ်မကြာပါနဲ့”

“မကြာပါဘူး၊ အစ်ကို ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်လာမှာပါ။ သည်မှာပဲ ဝှာကျင်းရဲ့ သားချင်းတွေ ခေါ်ထားပေါ့”

ထိုသို့ ပြောကာ ဝမ်းကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိနှင့်အတူ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း အတွင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဟူစွမ်းကျိဆိုသော လူဆိုးကြီးအား လိုက်နေရာမှ ဝှာကျင်းနှင့် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ၏အိမ်သို့ ခေတ္တဝင်ကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

လက်ရာခြေရာမပျက် ရှိသောကြောင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ယခု သူသည် အနောက်ဘက် ကျောင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာ လာခဲ့သည်။

ကျောင်းပျက်ကြီးမှာလည်း လူအများ လုံးဝဝပ်ပယ်ထား

အညတရသူရဲကောင်း(၁) ❖ ၁၈၅

သောကြောင့် အတော်ပင် ပျက်စီးနေလေသည်။

ထိုနေရာမှ တောအုပ်တစ်အုပ်ထဲရှိ တော ဘင်ကုန်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းမှာ ခပ်စောစောက သံတိုင်းရထားသော ကြောင့် ဤနေရာသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ကျောင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် ကျောင်းပျက်ကြီးဆီ မရောက်မီ သစ်ပင်ပေါ်မှ လူငါးယောက် ခုန်ဆင်းလာကာ ဝမ်းကျူးစန်းအား ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး ဘယ်သွားမ လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့က သည်ကျောင်းပျက်မှာ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ လူတွေပဲ”

“ဒါထက် ဟူစွမ်းကျိကို ခင်ဗျားတို့ သိသလား”

“ဟူစွမ်းကျိနဲ့ ဘယ်လို ခတ်သက်ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့စရာရှိတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား” မင်းက တို့ကို သည်လိုညာပြောလို့ ရမလား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို လမ်းဖယ်ပေးကြလို့”

“မင်း ဟူစွမ်းကျိနဲ့ တွေ့ချင်ရင် တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်း နည်းနည်း

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လှုပ်မယ်မကြံနဲ့ ခေါင်းပြုတ်သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဟေ သည်ကောင်လေးကကော မင်းကောင်လေးပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကိုပါ ခေါ်ခွဲ”

လူဆိုးငါးယောက်က ထိုသို့ ပြောလိုက်ကာ ဝမ်ကျူးစန်းတို့ ကို ကျောင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

ကျောင်းပျက်ကြီးတွင် တံခါးများ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

အစောင့်တစ်ဦးက ဆီးကြိုကာ မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဒါဆို ငါနဲ့ လိုက်ခွဲ”

အစောင့်လူဝကြီးတစ်ဦးက ခေါ်လိုက်ကာ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အတွင်းမှ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စားပွဲကြီးတစ်လုံးတွင် လူသုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။

တစ်ဦးမှာ လူဆိုးကြီး ဟူစွမ်းကျို ဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးမှာ သူ၏

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၈၇

လက်ရုံးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဟူစွမ်းကျိုသည် ဝမ်ကျူးစန်းတို့အား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဗြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျူးစန်းက...

“ဟူစွမ်းကျို၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စုံစမ်းနေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ”

“မင်းကိုး၊ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အဖမ်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရောက်နေတာ ငါ့ရဲ့ပိုင်နက်ဆိုတာလဲ သတိထားပါဦး”

ဝမ်ကျူးစန်းက ဘေးသို့ ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သည်တစ်ခါတော့ မင်း ကျုပ်လက်ထဲက ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကွ၊ ဒါထက် သည်နေရာရောက်အောင် ဘယ်သူက မင်းကို သတင်းပေးလိုက်တာလဲ”

ဝမ်ကျူးစန်းသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ရှောင်ရိအား လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး...

“ရှောင်ရိ မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

ထိုတစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်ကျူးစန်းသည် ရှောင်ရိ လက်ကို ဆွဲလျက် လျှပ်တစ်ပြက် အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး သူ၏လက်မှလည်း အစောင့်များကို လျှပ်တစ်ပြက် ဓားဖြင့် မွှေ့ကာ ခုတ်လိုက်လေသည်။

၁၆ ၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဟူစွမ်းကျိတ်သို့ လွှားတက်သွားပြီး
သူ၏ဓားဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဟူစွမ်းကျိတ် သူ၏ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ထုတ်ကာ ဆီး၍
ခံလိုက်သည်။

“ချမ်း...ချမ်း...ချမ်း”

ဟူစွမ်းကျိတ်သည် သူ့ဓားဖြင့် ဆီးခံကာ လက်တစ်ဘက်က
လည်း ရှေးယမ်းလိုက်၏။

ဝှန်းထားသော ဆီမီးခွက်များသည် ရုတ်တရက် မှောင်ကျ
သွားကာ မီးခိုးလုံးကြီးသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဟူစွမ်းကျိတ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့
သည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက လိုက်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။

ဟူစွမ်းကျိတ် ပျောက်သွားသဖြင့် အစောင့်များလည်း တစ်ကွဲ
တစ်ပြား ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းတို့လည်း လျှင်မြန်စွာ အပေါ်သို့ တက်လာကာ
အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။

ဝဇ္ဇီနောက်...

တောအုပ်ထဲမှ လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ကာ ထွက်ခဲ့ကြ
တော့သည်။

ဤတွင် ဘုံကျောင်းစောင့်ငါးယောက်သည် ရုတ်တရက်

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၈၉

သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ...

“မင်းတို့ကိစ္စ ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းသည် သူတို့နှင့် မတိုက်ခိုက်ချင်သဖြင့် အသာ
ပင်ရှောင်ကာ နှင်းဆီဂေဟာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့
သည်။

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးတွင် ဂွာကျင်းနှင့် သားချင်းတစ်ချို့ သာတွေ့ရပြီး အဝေးပင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပေသည်။

“ဂွာကျင်း၊ အစ်ကို ပြောစရာ ရှိတာကိုတော့ ပြောရလိမ့် မယ်၊ အစ်ကိုကို ရှာခိုင်းတဲ့ အေးစိမ့်ဂမုန်းကို အစ်ကိုရပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဂွာဖုံး ရှာခိုင်းတာဟာ ဂွာဖုံး မရှိတဲ့နောက် ဘယ်လိုမှ အသုံး မဝင်တော့ဘူး၊ အစ်ကို သည်ဆေးမြစ်ကို စားလိုက်ပြီ”

“သည်လို ရှိတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ပျောက်သွားပေ မယ့် ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားကိုတော့ လိုက်နာရမှာပဲ အစ်ကို၊ အဲသည်တော့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အစ်ကိုကိုးတာ အထူးမေးစရာ မလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု နေတော့ အစ်ကိုဟာ ကိစ္စလေးရှိတော့ သွားရဦးမယ်”

“အစ်ကို ဒါချိန်ကြာမှာလား”

“အစ်ကို မကြာပါဘူး”

သူတို့သည် ထိုသို့ ပြောကာ နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးတွင် လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ရှောင်ရိကို ခေါ်ကာ နံနက်စာကို ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွင် အလျင်အမြန် ဝင်ရောက်ကာ မြောက်ပိုင်းမြို့များသို့ လိုက်ခဲ့ကြ သည်။

သူတို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးနှင်ခဲ့ရာ မကြာမီ ရွာကြီးတစ် ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၉၁

ထိုရွာတွင် ဟူစွမ်းကျိတို့၏သတင်းကို စုံစမ်းရာ ဟူစွမ်းကျိ ကို မသိသော်လည်း ထိုရွာတွင် ညစာစားပြီး လူတစ်စု ဖြတ်သွား ကြောင်း သိရလေသည်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်လောက်တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ ဧရပ် ဆောင်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ထိုဧရပ်ဆောင်လေးတွင် ခေတ္တနားကြမည်ဖြစ်၍ ဧရပ် ဆောင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဧရပ်ထဲတွင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။

ထိုအဘိုးကြီးများမှာ ခရီးသည်များ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နံနက်မိုးမသောက်ခင်မှာပင် ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ခရီးဆက်၍ ထွက်လာကြသည်။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဟူစွမ်းကျီတို့ အကြောင်းစုံစမ်းရာ ထုံးဝူရေကန်သို့ သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထုံးဝူရေကန်သည် မိုင်ငါးဆယ်ခန့် ရှည်ပြီး နာမည်ကြီးသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက်ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ မကြာခင် လမ်းခွဲတစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။

ထိုရေအိုင်ကြီးသို့သွားသော လမ်းခွဲပင် ဖြစ်၏။

ထိုရေအိုင်ကြီးသို့ မရောက်မီ တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ လူတစ်ချို့ နေထိုင်ကာ ထိုတောင်ကုန်းမှ ဖြတ်၍ သွားလျှင် ထိုလူများကို ငွေစအနည်းငယ် ပေးရလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက ငွေတုံးကလေးတစ်ချို့ကို ပစ်ပေးပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ထုံးဝူရေကန်ကြီးဘေးရှိ အစားအသောက်ဆိုင်များတွင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ တည်းခိုစရာ အခန်းများရှိကာ အလွန်ပင် ကြီးမားလှသည်။

အချိန်မှာ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၉၃

ဝမ်းကျူးစန်းတို့သည် ထိုဆိုင်ကြီးတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်သည်။

ရေအိုင်ကြီး၏ ရေခိုးရေငွေများသည် တစ်လူလူဝေကာ ရှိနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ရေအိုင်ကြီး၏ ကမ်းခြေအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အသက်ကြီးပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လှေကလေးနှစ်စင်းသည် တအိအိနှင့် လှော်ခတ်၍ နေလေသည်။

ခပ်စောစောက လူနှစ်ယောက်သည် လှေကလေးနှစ်စင်းကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကမ်းခြေရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“သည်ရေကန်ကြီးဟာ သိပ်သာယာတာပဲ ရှောင်ရီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးဝမ်း၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကြည်နူးတယ်”

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သားသည် ရေအိုင်ကြီးဆီသို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် ရေခိုးရေငွေများက တစ်လူလူ ထွက်ပေါ်

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လျက် ရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေထဲမှ အသံများကို ကြားရသည်။

“ဖုန်း...ဖုန်း”

ရေပြင်ထဲမှ အသံကြားရပြီး ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဝမ်ကျူးစန်းနှင့် ရှောင်ရိတို့သည် သူတို့ တည်းခိုသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီဂေဟာ ခြံကြီးထဲတွင် ငှာဖုံးအား ရည်စူးကာ အသုဘ အခမ်းအနား ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက်တိုင် သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူဌေးသားနှင့် သူ၏တပည့်များသည် နှင်းဆီဂေဟာခြံကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လျက်ရှိသည်။

သူဌေးသားက ပြောလိုက်သည်။

“သည်အခမ်းအနားမှာ ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ဖက် ဝမ်ကျူးစန်း မရှိတာ တော်တော်ရုပ်ဆိုးတာပဲ။ သူဟာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပီသတယ်ဆိုရင် အသုဘ အခမ်းအနားပြီးမှ သွားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ အမှန်ပဲ”

သူ့တပည့်များက ဝိုင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

အညတရသူရဲကောင်း(ပ) ❖ ၁၉၅

ထိုအခါ...

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းက...

“သူက ကိစ္စရှိလို့ ငါ့ကို ပြောသွားတယ်ကွ၊ ကိစ္စက သူ့မှာ သိပ်ပြီးတော့ အရေးကြီးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ငှာကျင်းမှာ အနားသို့ ရောက်လာပြီး...

“သူက ကိစ္စရှိလို့ သွားတာပါ အစ်ကို၊ သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

“ညီမလေး ပြောတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေမယ့် လူ့ရေးမှာ သည်လိုမလုပ်သင့်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက်...

သူဌေးသားသည် တပည့်များနှင့်အတူ အသုဘအခမ်းအနားသို့ တက်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

အရက်ချိုးကုန်းစွန်းမှာ ထိုအိမ်တွင် အနေများပြီး အသုဘအခမ်းအနားအတွင်း မပြန်ဘဲရှိနေသည်။

ထိုနေ့ည လသာသာတွင် အဖြူရောင်အဝတ်အစားနှင့် လူတစ်ယောက် တောင်ကုန်းထိပ်မှ ပေါ်လာသည်။

ထိုလူသည် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး မျက်နှာက မရယ်မပြီးနှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် တောင်ကုန်းထိပ်မှ အတန်ကြာ မတ်တတ်စုတ်၍

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြည့်နေပြီးနောက် သူသည် လျင်မြန်စွာ ခြံထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွား
တော့သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား၍
မည်သူဟူ၍ မမှတ်ကြရချေ။

မကြာခင် ထိုလူသည် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့သို့
ရောက်သွားသည်။

အဆောက်အအုံ၏ အစောင့်နှစ်ယောက်က ထိုလူဝတ်ထား
သော အဝတ်အစားများကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

com

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။